

Chapter 1

‘และสุดท้ายคุณชายปวรศักดิ์ก็ได้ครองคู่กับธิดารัตน์
นางสาวสยามคนที่สองสืบไป ปิดตำนานความรักต่างชนชั้นอย่าง
งดงามและตราตรึงในหัวใจคนทั้งบางกอก’

เสียงบรรยายดังขึ้นพร้อมกับภาพกราฟิกสมุดบันทึกปิดเล่ม
มีประกายฟรุ้งฟริ้งสวยงาม มันเป็นฉากจบของละครที่เรียกดี้แม่ป่า
น้ำอารันคำทั่วตลาดติดกันทั่วประเทศ พนักงานออฟฟิศพร้อมใจกัน
รีบกลับบ้านไปเกาะหน้าจอ ทุกคนยิ้มอิมเอมและเห็นด้วย แม้กระทั่ง
เกสราแม่ของเขายังตบเข้าฉากพร้อมพี่แม่บ้านอีกสองคนที่นั่งดูอยู่
ด้วยกัน

“คุณชายล้อหล่อนะคะ” เสียงพี่รินดังอยู่ด้านซ้าย

“เหมาะสมกัน ๆ คู่นี้เ็นอยากให้นอกจอเป็นแฟนกันจริง ๆ จังเลย
ค่ะ” เสียงพี่รวยดังอยู่ด้านขวา ส่วนแม่ของเขาก็หันไปเออออด้วยอย่าง
ออกรส

ปณัที่นั่งดูละครอยู่ด้วยกันกับแม่กำหมัดแน่น ไม่มีทาง!
คุณชายปวรศักดิ์ครองคู่กับธิดารัตน์มันก็เป็นแค่เรื่องแต่งเท่านั้นแหละ
ชีวิตจริงคุณชินอชิต์ ดิยภิรมย์ ต้องคู่กับนายปณั เศรษฐภูภักดี

คนเดียวเท่านั้น ขอให้ไฟลุกโชนเป็นแบ็กกราวนด์ด้านหลังด้วย!

วันพรุ่งนี้จะเป็นฤกษ์ดีที่นายปณณ์ เด็กปีสามภาคฟิล์มจะไปฝึกงานในกองถ่ายละครเรื่องใหม่ของคุณอชิต์ ละครชีวิตจริงที่เป็นความรักระหว่างแฟนคลับวัยกำลังกรูบกับพระเอกหนุ่มหล่ออายุยี่สิบเก้า ที่มักได้เล่นบทคุณชาย คุณหมอ นักออกแบบ อะไรต่างๆ ที่มันชาวสะอาดตา ปณณ์จะเป็นคนเขียนบทด้วยมือของปณณ์เอง พระเอกในดวงใจของแม่ทั้งที เขาจะต้องพามาไหว้แม่ในฐานะคนในครอบครัวให้ได้เลย คอยดูสิ!

“ปณณ์...ลูกเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมไม่ค่อยมวดยขนาดนั้น”

“หีๆ จะมีอะไรละแม่ วางแผนหาลูกสะใภ้ให้แม่อยู่นั้นแหละ”

เสียงกวนประสาทของคนทีหน้าเหมือนกันราวกับแคะดั่งมาจากทิศทางห้องครัว แล้วจู่ๆ ราวที่สูงร้อยแปดสิบกว่ากิโลกรัมที่มานั่งเหมะอยู่ข้างคนเป็นแม่

“มึงอย่ามั่วว่ะไป”

“แต่ก็เป็นได้แค่มาเห่าเครื่องบินเสียละมั้ง อย่าคิดเล่นของสูงเสียให้ยาก ตกลงมาเจ็บอ๊ากๆ เลยน้า”

“ไม่ให้กำลังใจก็ไม่ต้องแข่งได้ปะ”

“โอ้ๆ ลูกแม่ น้องไม่รักก็มาหาแม่ค้าบ แม่หอมหัวนะลูก” เกสรากวักมือเรียกแฝดพี่มานั่งอีกข้างของเธอที่ว่างอยู่ “พรุ่งนี้ไปฝึกงานวันแรกไม่ใช่เหรอ ไปนอนได้แล้วมั้ง จะได้ตื่นเช้าๆ”

“ครับ ปณณ์ก็จะไปแล้วแหละ”

“ขึ้นไปกินนอนไม่หลับหรือแม่ คินนี้มันน่าจะล่งทั้งคิน”

“ทำไมลูก ลูกสะใภ้แม่ไปฝึกงานด้วยกันหรือคะ”

คนเป็นแม่หาว่าไม่รู้ว่าคุณชายเล่นของสูงกว่านั้นมาก

ไปหัวเราะจนไหล่สั่น ถ้าไม่ติดว่าแม่นั่งคั่นกลางปณณ์คงถวยศอกให้ตรงกลางหน้าผากแล้ว

เกสรามองลูกชายสองคนที่หน้าตาหล่อเหลาได้พอ แต่ผิดดี

เหมือนเธอแล้วก็ถอนหายใจด้วยความเอ็นดู ถ้าหน้าตาไม่ดี มันจะหาซื้อดีอะไรได้บ้างเนี่ยเจ้าสองหนุ่ม

“หยุดแหงกันแล้วไปนอนได้แล้วลูก ฝืนดินะคะ สุดหล่อของแม่” หญิงวัยกลางคนหันไปจับหน้าผากลูกชายคนละทีแล้วก็ตบไหล่กระตุ้นให้ลุกขึ้น

“หมาเห่าเครื่องบินร้องเอ็ง ๆ”

“มาเอ็งที่ตึนกูนี่ ใส้ไป!”

แน่นอนว่าทั้งคู่วิ่งตืดังไล่ตีกันเหมือนเด็กขึ้นบันไดไป เกสราคร้านจะสนใจวัยรุ่นแล้ว

“ออกหักกลับมา ไหล่ผมก็ว่างให้คุณชบเสมอนะครับ”

“หน้าหมา”

“ผมหน้าเหมือนคุณนะครับ อ้อ ที่จริงก็หล่อกว่าเล็กน้อย”

“ถีบให้!” ปัดถยนต์เท้า

“แม่! เสียปัดถยนต์แก๊งไป”

แหกปากกันพอให้สบายใจแล้วก็แยกย้ายเข้าห้องที่ประตูติดกัน เกสราถอนหายใจอย่างระอา แต่ก็เอาเถอะ ตีกันมาตั้งแต่เด็ก ขาดไปสักวันคงจะนอนไม่หลับกันแน่ ๆ

เสียงเร่งเครื่องยนต์ควาซากิบินจาสองคันดังไล่ ๆ กันออก จากบ้านไปในตอนเช้า เกสราและภูษิตแหวกม่านหน้าต่างดูแล้วก็หันมามองหน้ากัน

“ขับมอเตอร์ไซค์กันไปแบบนั้น ฉันจะได้ลูกสะใภ้กลับมาฉ้ยเนี่ย” คนเป็นสามีหัวเราะขำกรรยา “ลูกก็ดูเทดีออก”

“เป็นฉัน ฉันไม่นั่งหรอกนะ น่ากลัว แถมเจอแดดกรุงเทพฯ เข้าไปอีก ผิวเสียหมด”

“วัยรุ่นนี้อาจจะชอบ”

“เอ๊ะ! คุณภู ประโยคเมื่อกี้หมายความว่ายังไงคะ”

ภูษิตยิ้มปลอบคู่ชีวิต “แหม...ผมยังไม่ได้พูดว่าคุณแก่สักคำ”
 “คุณพูดแล้ว! น้าตีกว่าลูกอีกมั้งเนี่ย” เกสราทำเอว สามีวิ่งหนี
 เล่นกันเหมือนช่วงข่าวใหม่ปลามันไม่มีผิด

ประเด็นความมอเตอร์ไซค์คันใหญ่มาที่โรงพยาบาลเอกชนย่าน
 ชานเมือง สถานที่สำหรับถ่ายทำละครเรื่องใหม่ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ
 หน่วยแพทย์เฮลิคอปเตอร์หรือแพทย์ฉุกเฉิน ออกตรวจอาการเบื้องต้น
 และรับคนไข้กลับเข้ามารักษาด้วยยานพาหนะทางอากาศนั่นเอง

คุณชิตีรับบทเท่อีกแล้ว ประเด็นนี้มีกริมพลางเก็บหมวกกันน็อก
 ไว้กับลูกรัก ก่อนจะโทร. หาฟิล์ม ผู้จัดการกองถ่ายที่รับหน้าที่ดูแล
 เด็กฝึกงานรุ่นนี้ไปด้วย

ฟิล์มเป็นผู้หญิงร่างเล็กหน้าตาใจดี เธอเดินเร็ว ๆ มาพร้อม
 เสื้อผ้าที่ดูทะมัดทะแมง ประเด็นยกมือสวัสดีอย่างนอบน้อม แล้วเธอก็
 เดินนำประเด็นเข้าไปแนะนำตัวกับฝ่ายต่าง ๆ ในกอง ประเด็นมาคนเดียว
 และจะได้ฝึกจนไปจนครบทุกแผนกจนกว่าจะครบสามเดือน วันแรก
 ที่เปิดกองอาร์ตไคฯ หรือฝ่ายกำกับศิลป์ที่กำลังดูแลเรื่องฉากยุ่งมาก
 ประเด็นเลยได้เริ่มงานที่นี่ก่อน

เขาต้องช่วยพี่ ๆ เตรียมฉากให้เสร็จก่อนนักแสดงจะพร้อม
 ระหว่างนั้นดวงตาก็สอดส่องหาคนที่ตั้งใจจะพาตัวเองเข้ามาอยู่ใกล้
 แต่มีเพียงตัวประกอบและนักแสดงบทรอง ๆ กำลังแต่งหน้าแต่งตัว
 กลุ่มนักแสดงหลักยังไม่มา

“มองหาใครคะน้องประเด็น” นุ่น อาร์ตไคฯ ถาม

“ปละ...เปล่าครับ”

“เป็นแฟนคลับพีดีราคันไหนเป็นพิเศษหรือเปล่า บางคนก็
 ใจดีเข้าไปขอถ่ายรูปไปด้วยได้เลย แต่บางคนเวลาอยู่ในกองเขาก็จริงจัง
 กับการถ่ายมาก ทำสมาธิที่องบท ต้องดูให้ดีถ้าจะเข้าไปหา”

“อ้อ ครับ”

“สรุปเป็นแฟนคลับใครคะ พี่นุ่นจะได้ให้ไปจัดฉากใกล้ๆ”

ปัญญ์ยิ้มกว้าง แต่ก็ยังส่ายหน้า เพราะชินมีคนรู้ว่าเขากำลังปีนขึ้นฟ้าไปหาใครก็กลัวว่าจะโดนล้อจนคิบัลคูต่อหน้าคุณอชิตีไม่ได้เสียเปล่า ๆ

“อ้าว...อชิตีมาแล้ว ตายแล้ววว ต้องเร่งมือแล้ว เดี่ยวสุดหล่อของกองรอนาน” นุ่นไวยวายขึ้นมา เท่านั้นแหละเด็กฝึกงานก็ตาพร่าหัวใจเต้นแรงเหมือนรวกลองรบ

“สวัสดิ์ครับพี่ ๆ ผมชื่อหมีปิ้งเจ้าอ่อยแถวคอนโดมาฝากครับ” เสียงนุ่มเหมือนในทีวีดังมาก่อนตัว ตามด้วยรอยยิ้มหวานจนตาแทบปิด แก้มซ้ายมีลักยิ้มบาง ๆ สองมือหิ้วของกินถุงใหญ่ ฝ่ายสวัสดิ์การรีบเดินเข้าไปรับ

นี่คนหรือเทวดา ทำไมมีเอฟเฟกต์กลิตเตอร์ลอยฟุ้งอยู่รอบตัว ทั้งยังมีฟิลเตอร์อ่อนละมุนเสริมให้อีก พระเจ้าต้องรักผู้ชายคนนี้มากแน่ ๆ ตอนปั้นส่งลงมาเกิดในท้องแม่!

“น้องอชิตี วันหลังไม่ต้องแล้วนะ เกรงใจ” หญิงวัยกลางคนปราม “หล่อแล้วยังใจดีอีก พวกพี่หลงจนงงหัวไม่ขึ้นแล้วน้ำ”

“วันแรกแหละครับ วันหลัง ๆ ก็ต้องฝากท้องกับพี่ ๆ แล้ว”

เสียงหวาน ๆ พร้อมรอยยิ้มจริงใจทำให้สาวเล็กสาวใหญ่เปลี่ยนรูปตาจากกลม ๆ เป็นรูปหัวใจกันหมด ไม่เว้นแม้แต่ปัญญ์ที่ยืนนิ่งค้างปล่อยให้คุณเขาเดินผ่านไปง่าย ๆ และทิ้งความหอมแบบเย็น ๆ ไว้เป็นที่ระลึกแทน

แผนปีนขึ้นเครื่องบินของไอ้หมาตัวน้อยเริ่มขึ้นแล้วนะ!

หลังจากพระเอกของเรื่องมา นักแสดงหลักคนอื่น ๆ ที่เป็นกลุ่มคุณหมอมเหมือนกันก็ทยอยลงจากรถผู้จัดการ แล้วเดินเข้าไปในตึกที่กั้นบางห้องไว้สำหรับแต่งตัว

ปัญญ์มีเวลาแอบมองคนที่ตัวเองหมายมั่นปั้นมือได้ไม่นาน

ก็ต้องหันกลับมาช่วยงานรุ่นต่อ ความวุ่นวายในกองถ่ายทำให้เขาต้อง
ทุ่มสมาธิกับงานตรงหน้าก่อน ช่วงพักกินข้าวเที่ยงก็ไม่ตรงกับนักแสดง
กว่าจะได้หายใจหายคออีกทีก็คือตอนเลิกกอง ซึ่งแทบร้องเอ็งเลย
ทีเดียว

จากที่เซตไว้ในวันนี้ยังต้องใช้ต่อเลยไม่ต้องเก็บของอะไรมากนัก
รุ่นนัดแนะเวลาของวันพรุ่งนี้แล้วปล่อยให้ปณณ์กลับได้

เด็กฝึกงานกองถ่ายเดินเอื่อย ๆ ไปที่ลานจอดรถมอเตอริไซด์
แต่นัยน์ตาควาดหาคนที่ตัวเองชอบมอง หันจนคอจะเคล็ดก็ยังไม่เห็น
วันแรกผ่านไปแล้วยังไม่ได้ทำความรู้จักเลย สรุปที่ปีนขึ้นมานิดหนึ่ง
ตอนเช้าก็ยังเหลือระดับความสูงเท่าเดิม ไม่เป็นไร เหลืออีกตั้งเก้าสิบ
วัน หมาน้อยคงจะป็นทันเครื่องบินอยู่หรือ

หลังให้กำลังใจตัวเองเสร็จปณณ์ก็ล้วงกุญแจรถในกระเป๋า แต่
แล้วก็ต้องหยุดเท้าเพราะใกล้ ๆ กันคือรถซีอาร์วีคันโตที่มีหญิงสาวร่าง
ท้วมในชุดเสื้อเชิ้ตสีชมพูสดยืนกุมขมับอยู่ ปณณ์จำได้ว่าเธอคือ
มะขามหวาน ผู้จัดการส่วนตัวของคุณอชิต์

“มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ” ปณณ์ถามอย่างสุภาพ

“รถสตาร์ทไม่ติดนะสิคะ” เธอพยายามกดเสียงให้เย็นลงหน่อย
ทั้งที่ร้อนรุ่มเหลือเกิน

“เดี๋ยวผมช่วยดู...” ปณณ์เดินตรงเข้าไปที่รถ แต่ยังไม่ทันจะได้ดู
ก็ได้ยินเสียงเรียกดังลั่นเสียก่อน

“อชิต์ ช่วยแล้ว!”

“มีอะไรครับพี่หวาน” พระเอกหนุ่มเร่งฝีเท้าเข้ามาหาผู้จัดการ
ตัวเอง

“รถสตาร์ทไม่ติดอะดิ แล้วพี่ต้องพาอชิต์ไปส่งที่ไอคอนด้วย ฝ่าย
จัดงานเค้าบอกให้ไปเร็วขึ้นสักครึ่งชั่วโมง เพราะผู้บริหารสินค้าอยาก
บริฟเอง อยู่ห่างกันคนละมุมเมืองแบบนี้ จะไปทันมั๊ยเนี่ย”

“ผมเรียกแกรีบไปก็ได้”

“ซานเมืองขนาดนี้ ไม่มีรถผ่านอะดิ” หญิงสาวบ่นไม่หยุด
 “เดี๋ยวคงมีคนขับรถเข้าเมืองครับ เดี่ยวผมติดรถคนอื่นไปก่อน
 ก็ได้”

ปณณัฟุ้งทั้งสองคนสนทนากันแล้วก็ต้องกลั่นยิ้ม...ชอบคุณเจ้า
 ซีอาร์วีมาก ๆ ที่ตายสนิทสตาร์ตไม่ติด วันหลังพอจะเอาน้ำมันอย่างดี
 มาเช่นไหนวะลูก

“เอ่อ...ผมไปส่งมัยครับ”

ดาราและผู้จัดการหันกลับมามองเจ้าของเสียง

“ว่าแต่นี่เป็นใครนะคะ” มะขามหวานเพิ่งระลึกได้ว่ามีบุคคล
 ที่สาม เลยรีบเคลือบตัวมาบังอชิต์เอาไว้ เธอก็ไม่ได้ใส่ใจคนง่าย ๆ นะ
 เกิดเป็นพวกลักพาตัวคนดังไปเรียกค่าไถ่จะทำอย่างไร

“ผมเป็นนักศึกษาฝึกงานในกองครับ”

“น้องอยู่ฝ่ายฉากไฟมัย พี่เห็นเดินอยู่กับพี่นุ่น” อชิต์ช่วยออกตัว
 ให้มะขามหวานสบายใจ

ผู้จัดการดาราที่คร่ำหวอดในวงการมานานมองปณณัตั้งแต่หัว
 จรดเท้า แล้วก็ทำจดหัวก่อนจะส่งยิ้มหวานจนเลียนให้ “สนใจเข้าวงการ
 มัยครับลูก มาเป็นเด็กในสังกัดไฟมัย รับรองว่าพี่จะปั้นให้ดังกว่าอชิต์
 เลยเชียว”

“อ๊า...พี่ ผมก็ตงงานสิ” อชิต์เข้า

ปณณัเล็กลั่น ไหงกลายเป็นแบบนี้ไปได้วะ เขาไม่อยากทำให้
 คุณอชิต์เกลียดชังหน้าด้วยการไปแย่งงาน

“เอาเถอะ ๆ เรื่องนี้เราค่อยคุยกัน แต่ตอนนี้พี่ฝากไปส่งอชิต์เค้า
 ที่ไอคอนหน่อยได้มัย แล้วเดี๋ยวพวุงนี้พี่มาจ่ายค่าน้ำมันให้นะ”

“มะ...ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมต้องไปทางนั้นอยู่แล้ว”

“เธอ...” มะขามหวานรู้ว่าไม่ใช่เวลามาแสดงความเกรงใจ เรื่อง
 เงินก็เลื่อนไปคุยวันพวุงนี้ได้ ตอนนี้อย่างพาดาราดังของเธอไปให้ถึงงาน
 อีเวนต์ที่เขาจ่ายค่าตัวมาแล้วหลายแสนบาทก่อนหน้านี้

“แล้วรถอยู่ที่ไหนล่ะ เดี่ยวพี่เดินไปส่ง ชุดไปเปลี่ยนที่งานนะ อชิต พี่ฝากไปกับสไตลิสต์แล้ว”

“ครับ” ดาราหนุ่มตอบ

“เอ่อ...รถผมคันนี้ครับ” ปิณณ์ชี้ไปที่เจ้านินจาลูกรัก “ไม่รู้คุณ อชิตซัชนได้มั๊ย”

มะขามหวานทำหน้าที่เหนื่อยทันที สงสัยจะต้องโบกรถคันใหม่ เสียแล้วมั้ง

อชิตยกมือขึ้นดูนาฬิกา แล้วคำนวณเส้นทางในใจ “พี่หวาน... ผมว่าต้องไปคันนี้แหละ รถม่าจะติดนะช่วงเช้าเมือง ถ้ารอไปรถยนต์ อาจจะฉิวเฉียดไปหน่อย”

“อย่าขับเร็วนักนะน้อง เซฟอชิตให้พี่ด้วย น้องคือความหวังของคนทั้งประเทศนะ” มะขามหวานเดินมากุมมือปิณณ์

ปิณณ์พยักหน้ารับอย่างแข็งขัน สำหรับคุณอชิต เขาต้องดูแล ด้วยหัวใจอยู่แล้วครับ ไม่ต้องเป็นห่วง

หยอดในใจคนเดียวก็เขินในใจคนเดียว มุมปากมันจะยกยิ้ม อยู่เรื่อยจนต้องกดเอาไว้ โชคดีที่ไม่มีหาง ไม่งั้นมันคงกระดิกรัว ๆ แบบ ห้ามไม่ได้ ปิณณ์ปรามอาการดีใจจนเกินงามของตัวเองโดยการหันไป หยิบหมวกกันน็อกสำรองที่รถ ที่ซื้อไว้ก็เพราะหวังว่าจะมีวันนี้ เขายื่นให้อชิตด้วยมือสั่น ๆ แล้วมันจะสั้นอะไรขนาดนั้นล่ะวู๋ย!

“หมวกแฟนหรือเปล่าเนี่ย” อชิตถามยิ้ม ๆ แต่ก็รับมาพลิก ๆ ดู

“ผมยังไม่มีแฟน” ปิณณ์ตอบด้วยน้ำเสียงและสายตาดูจริงจัง จนอชิตเลิกคิ้ว

“อ้อ ครับ”

“ผมเตรียมไว้เผื่อมีคนซัชนฉุกเฉิน” เด็กฝึกงานพูดเสียงอ่อนลง เมื่อรู้ตัว เขารักเดียวใจเดียวมาตลอด วางแผนตะกายฟ้าหาเครื่องบิน มาตั้งแต่เมื่อสอง จะให้ซัชนหมวกไว้ให้ใครกันล่ะ

“ว่าแต่น้องซัชนอะไรครับ”

ปัดผงหัวใจเต้นแรงมากอีกครั้ง คุณเขถามชื่อแล้วไว้ย ออยาก
ชื่อน้ำมันโรยผงทองมาให้ชิวอาร์วิซดชะเดียนี่เลย

“ปัดผงครับ ผมชื่อปัดผง”

“พีชชิตนะ ombokวนไปส่งหน่อยนะครับวันนี้”

“ตะ...ได้เลยครับ”

เขาลงหน่อยเว้ยหัวใจ มันจะเต้นแรงขนาดนี้ไม่ได้

หลังพยายามควบคุมสติคนอายุน้อยกว่าก็หันไปตวัดช่วงขา
ยาว ๆ ครอบมมอเตอร์ไซค์คันโต

“เกาะป่าปัดผงแล้วขึ้นมาเลยครับ” เขาหันไปบอกอชิตที่ขึ้นอยู่
ข้างรถ

“เอ่อ...ใส่หมวกให้พีชชิตได้มั้ย ใส่ไม่เป็น”

ปัดผงจะถวายน้าแดงให้หมวกด้วยคอยดูนะพุงนี้ เขาตบอก
ตัวเองเบา ๆ ให้คิปคูล แล้วรับหมวกสี่รักมาจากนักแสดงในดวงใจ
จากนั้นก็ครอบลงไปบนศีรษะอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา ติดสายรัดใต้คาง
ให้ด้วยหัวใจที่สั่นร้วแต่ต้องฮีบไว้ อย่าเพิ่งตายเพราะได้ใกล้เครื่องบิน
นะไอ้หมา!

“ระ...เรียบร้อยแล้วครับ”

“ขอบคุณครับ” อชิตยิ้มบาง ๆ ตามสไตล์ก่อนจะเกาะไหล่ปัดผง
เพื่อขึ้นรถ “พีชชิตอนุญาตนะ”

ความอุ่นจากร่างกายมนุษย์ที่ใกล้ชิดกัน แม้จะมีเนื้อผ้ากันแต่ก็
ทำเอาคนที่หัวใจสั่นเป็นเจ้าของต้องสูดลมหายใจลึก ๆ ยาว ๆ เรียกสติ

“พีชชิตต้องจับตรงไหนไม่ให้ร่วงเนี่ย” อชิตยังเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ
ไม่ได้รับรู้เลยว่าอีกคนเนี่ยใกล้คำว่าโคมาเข้าไปทุกที

“เอ่อ...ป่าผมก็ได้ครับ” แต่ในใจนี่อยากตอบว่าให้กอดเอว...
ใจเย็นไว้นะปัดผง ไม่ได้กลัวหัวใจวายหรอก แต่เดี๋ยวกพีชชิตจะกลัวเรา
เสียก่อน

ปัดผงปลอบใจตัวเองให้ฮึกเหิม แต่จังหวะที่สองป่าได้รับน้ำหนัก

จากมือของคนทีแอบชอบมานานปี ก็เหมือนหัวใจได้นิพพานไปแล้ว
มันอึดอ้อมเสียดจนอยากบอกไ้ไปน้องรักเหลือเกินว่า มึงแอมรดก
ทั้งหมดของแม่ไปเลย พี่ชายคนนี้ไปสู่อุบัติแล้ว

“จะไปได้หรือยังคะน้อง พี่อชิต์เค้านั่งรอมาจะห้านาทีแล้ว”

เสียงแ้วดของมะขามหวานทำให้วิญญาณปดณ์กลับเข้าร่าง
อีกครั้ง ก่อนจะรีบหันไปค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงขอโทษ

“ถึงแล้วโทร. บอกพี่ด้วยนะอชิต์” เธอส่งแล้วก็โบกมือให้

ปดณ์เร่งเครื่องเบา ๆ ไม่นานก็พาพี่พระเอกในดวงใจออกสู่ถนน
ไซค์ตีที่ต้องตั้งใจมองรถข้างหน้าเขาเลยไม่ล่กมากไปกว่านี้

ใช้เวลาประมาณสี่สิบห้านาทีรถคันโตก็มาจอดตรงลิฟต์

ชนของ มุมลับตาในลานด้านหลังห้างสรรพสินค้า การ์ดสองคนและ
เจ้าหน้าที่จากออร์แกไนเซอร์มารอรับอชิต์อยู่แล้ว

“ขอบคุณนะปดณ์ แล้วเจอกันพรุ่งนี้ที่กอง” เจ้าของเสียงนุ่ม ๆ
บอกก่อนจะชี้หมวกที่หัวตัวเองเพื่อให้ปดณ์ถอดให้

ปดณ์ขยับตัวด้วยความงอแงเล็กน้อย แต่ก็กลั่นใจทำงาน
สำเร็จ โบหน้าคุณอชิต์ยามอยู่ใกล้มันน่ามองจนไม่ยากจะสายตา
ไปไหนจริง ๆ ตาหวาน จมูกได้รูป และริมฝีปากสีชมพูเป็นธรรมชาติ
รับกับโครงหน้าได้รูป คุณสมบัติคุณชายในละครครบจริง ๆ

“อย่ามองนานครับ เดียวพี่คิดว่าเราจีบนะ”

เสียงเย้ากั้วหัวเราะทำให้ปดณ์ผงะ อชิต์เองก็หัวเราะจนตาปิด
พร้อมโบกมือไปมาเป็นเชิงล้อเล่น ก่อนจะกระดิกนิ้วเล็กน้อยเป็นเชิง
ว่าลาไปจริง ๆ แล้ว

ปดณ์เก็บหมวกสำรองเข้าช่องเก็บของ แล้วก็หันกลับไปมอง
ทางที่พี่เขาเดินไป คุณเขาก็ร้ายไม่ใช่เล่นนะเนี่ย หรือเราเองที่ไม่เนียน
ล่ะปดณ์ คิดไปเองก็ไม่ได้อะไร แต่ที่แน่ ๆ มีความสุขชะมัด ยกมือจับ
บ่าตัวเองก็ยังรู้สึกถึงรอยอุ้นจากฝ่ามือที่คุณเขาเกาะไหล่อยู่เลย

มูมปากปัดถยนต์ขึ้นอีกแล้วสิ แต่ก็ต้องเอื้อมมือไปตะครุบหางหมาของตัวเองไม่ให้แกว่งยิก ๆ

“แล้วจะกลับยังไง ถ้าเราไม่ได้ขับไปส่ง”

ปัดถยนต์ใช้นิ้วเคาะหน้าผากตัวเองสองทีเพื่อขอบคุณความฉลาดของตัวเอง เขาวนรถไปจอดแถวนั้น เพราะไปปรับสมอ้างกับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่เข้าใจว่าเขาเป็นคนขับรถที่มารอรับคุณอดีตกลับจากนั้นก็เดินขึ้นไปรอใกล้ ๆ ลานจัดอีเวนต์

นี่สินะการเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในชีวิตเขา อวยากจะไปขิงไ้ไปเหลือเกินว่า ‘คำว่ายสูง...วัดได้...หากใจถึง’

Chapter 2

เสียงกรีดลั่นห่างเมื่อพระเอกหนุ่มปรากฏตัวบนเวที วันนี้
เป็นงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์น้ำยาปรับผ้านุ่มกลิ่นใหม่ อชิตต์ต้องหยิบ
ผลิตภัณฑ์ไปสาธิตวิธีการใช้ จากนั้นก็เอาผ้าที่ตัวเองแช่มาดมก่อนจะ
พูดว่า... “นุ่มम्म หอมम्म แบบนี้สีที่อชิตต์ตั้งใจ” เท่านั้นแหละเสียงกรีด
ก็ดังกระหึ่มขึ้นอีกรอบ ดังจนกลัวว่ากระจกหน้าร้านค้าแถวนั้นจะแตก
“นุ่มम्म” ปันณ์ทวนคำ เพราะตอนที่คุณเขาพูดว่านุ่ม รอบตัว
ก็เหมือนมีปุยนุ่นลอยละล่องลงมาทันที

พิธีกรออกมาห้ามเสียงกรีดแล้วนำเข้าสู่ช่วงสัมภาษณ์ร่วมกับ
ผู้บริหาร ปันณ์ยื่นใฝ่มาองคุณเขาต่อเงียบ ๆ ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง
กิจกรรมต่าง ๆ บนเวทีก็จบลง เมื่อเดินลงจากเวทีก็ได้ยินเสียงแฟนคลับ
เรียก อชิตต์เดินเข้าไปทักทายตามสไตล์ หยอกล้อแล้วก็ถ่ายรูปกับกลุ่ม
แฟนคลับอีกเกือบยี่สิบนาทีก่อนจะเดินกลับเข้าไปด้านหลัง ปันณ์จึง
รีบสาวเท้าเดินตามไปเพราะกลัวจะพลาดกัน

“เข้าไม่ได้ครับ”

ปันณ์ถูกการ์ดตัวโดยกม็อกันไว้ เขาก็ลืมไปว่าไม่ได้มีเบอร์หรือ
ช่องทางสื่อสารอะไรที่จะติดต่อกับอชิตต์ได้เลย ซวยแล้วปันณ์ พี่เขาคูย

อยู่กับผู้บริหาร ไม่รู้จะออกไปเมื่อไหร่

“ผม...เอ๋อ...เป็นผู้จัดการของคุณอชิต์ครับ ขอเข้าไปหน่อย”

“ไม่เนียนนะไอ้น้อง ผู้จัดการคุณอชิต์เป็นผู้หญิง พี่ตามคุณใน
ไอจีอยู่”

“เอ๋อ...ผมถูกผู้จัดการคุณอชิต์ พี่มะขามหวานอะครับ ผাগให้
มารับคุณอชิต์ เพราะพี่เขารดเสีย”

“อย่ามามั่ววุ่น...คุณอชิต์ไม่ได้แจ้งไว้ เข้าไม่ได้”

ปณณร์ร้อนใจ คุณอชิต์ต้องมีการ์ดพาออกไปจากห้องแน่ ๆ แล้ว
เขาก็คงไม่ได้ไปส่งตามที่คิดไว้

“อ้าวน้อง...คนขับรถของพี่อชิต์หรือเปล่า”

เสียงสวรรค์ นางฟ้ามาโปรดจริง ๆ พี่เจ้าหน้าที่ออร์แกนไนเซอร์
ที่ลงไปรับดารานุ่มที่ลิฟต์ชั้นของนั่นเอง

“ครับ ผมจะรับคุณอชิต์กลับครับ”

“เข้ามาสิ ๆ” เธอหันไปบอกการ์ดให้ปล่อยปณณร์เข้ามา

“เป็นคนขับรถกับอกดี ๆ สีวะ จะโกหกกว่าเป็นผู้จัดการเพื่อ?”

การ์ดตัวยักษ์บ่นอุบ

ปณณร์ยกมือไหว้ขอโทษขอโพย แล้วเดินตามพี่นางฟ้าไปทันที
อชิต์หันมาเห็นปณณร์ รอยยิ้มบนหน้าก็ปรากฏทันที

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไปทานอาหารด้วยไม่ได้ พอดีผมมีถ่าย
ละครต่อจริง ๆ น้องคนขับรถมารับแล้วครับ ผมขอตัวนะครับ”

อชิต์ยกมือสวัสดีเพื่อลาที่มบริหารของน้ำยาปรับผ้านุ่มอีกครั้ง
รอลงฝายนั่นเดินจากไปแล้วค่อยหันมากระซิบถาม

“ปณณร์ ยังไม่กลับหรือ” ชื่อและใบหน้าน้องน่าจดจำไม่น้อย
ถึงขนาดผู้จัดการดาราชวนเข้าสังกัด จึงไม่แปลกที่อชิต์จะจำได้

“คือ...ผมไม่แน่ใจว่ารถพี่มะขามหวานซ่อมเสร็จหรือยัง แล้ว
พี่เขาจะมารับคุณอชิต์หรือเปล่า ไม่รู้คุณอชิต์จะกลับยังไง ก็เลยรออยู่
แถว ๆ นี้เพื่อไปส่งครับ”

อชิตย์มกว้าง “พี่หวานไม่ได้มารับ พี่ว่าจะเรียกแท็กซี่อยู่พอดี แต่ถ้าบัณเณจะไปส่งก็ดี พี่อยากถึงคอนโดเร็ว ๆ นะ มอเตอร์ไซด์เร็วดี ชักดีใจ”

ขอบคุณตัวเองจังที่ขอแม่ซื้อบิ๊กไบค์! พาพี่เหาะขึ้นฟ้าเลยครั๊บบ
ไอ้ตัวนินจา

“ครับ ๆ ผมไปส่ง” บัณเณตอบรับ

อชิตย์ให้การ์ดเดินไปส่งที่จุดเดิม บัณเณก็สวมหมวกกันน็อกให้เหมือนเดิม แล้วทั้งคู่ก็ซ้อนท้ายกันออกจากห้องไปโดยไม่มีแฟนคลับ คนไหนรู้ว่านี่คือชินอชิตย์

การนั่งรถคันโตรอบที่สองทำให้อชิตย์ไม่กลัวเท่าไรแล้ว และอนุญาตให้บัณเณซบซิกแซกได้ ดังนั้นเพียงไม่นานก็มาถึงคอนโดของดารารุ่นม

ซ่า...

ไม่ทันจะลงจากรถดีสายฝนก็เทกระหน่ำลงมาเสียก่อน แล้วก็ไม่ได้ตกแบบเบา ๆ เสียด้วย คำว่าฟ้ารั่วยังคงดูจะเบาไป

“มิน่าล่ะ อากาศอบอ้าวมาตั้งแต่กลางวันแล้ว” อชิตย์พึมพำระหว่างรอบัณเณถอดหมวกกันน็อกให้ เขามองฟ้าสลับกับหน้าเจ้าของรถ ที่บัดนี้เปียกซ่ก

“ซบกลับได้หรือ พี่ว่าเข้าไปนั่งในคอนโดรอให้ฝนซ่กก่อนมัย”

ถ้าเป็นไอ้ไปห้ามซบกลับละก็บัณเณคงรั้น แต่เพราะเป็นคำชวนของคุณอชิตย์ บัณเณจะเป็นเด็กดี และที่แน่ ๆ พระพิรุณครั๊บบ อยากกินอะไรเป็นพิเศษมัย พรุ่งนี้บัณเณจะซื้อถวายไปให้

“จอดรอไว้ตรงไหนได้บ้างครับ” แม้ในหัวจะคิดฟุ้งซ่าน แต่บนใบหน้าคือรอยยิ้มคลุม ๆ ที่บัณเณมอบให้คนพี่

อชิตย์ไปที่ลานจอดในร่ม บัณเณจึงเข็นรถไปจอดแล้วเดินกลับมาหาเจ้าของสถานที่

“หิวมัย”

จะสายหน้า ท้องก็ร้องโครกคราก หายकुलเลย

“หิวแหละ พี่จะต้มมาม่าใส่แก๊วกุ้ง ปั่นฉีกินเหมือนพี่มั๊ย”

“กินครับ” พยักหน้ารับอย่างกับต้องมนตร์ โม่เมนต์นี้เขาใช้แต่มนุญทั้งชีวิตหมดไปหรือยังนะ

ปั่นฉีกินตามอชิตีไปยังร้านสะดวกซื้อใต้คอนโด พนักงานกุมอกกันเป็นแถบเมื่อเจอรอยยิ้มหวานของดารานุ่ม แต่ไม่ได้กรี๊ดกรี๊ดมากมายเพราะเคยเจอกันบ่อย ๆ อยู่แล้ว

พระเอกเบอร์หนึ่งเลือกของกินเจียบ ๆ โดยมีปั่นฉีกินตามอยู่ข้าง ๆ

“เอามาม่ารสอะไรครับปั่นฉีกิน”

“รสอะไรก็ได้ครับ ผมกินได้หมด”

“งั้นต้มยำกุ้งนะ”

“ครับ”

“เอาน้ำอัดลมด้วยมั๊ย บนห้องพี่มีแต่นมกับน้ำเปล่า”

“เอ่อ...ผมดื่มน้ำเปล่าได้ครับ”

อชิตีพยักหน้า แล้วเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ตอนพนักงานส่งของมาให้ปั่นฉีก้ออาสาหิ้วให้เอง อยากรหิ้วให้คุณเขาไปทั้งชีวิตเลยทำไงดี

ร่างสูงเดินตามคนที่ไหลบางกว่าตัวเองนิดหนึ่งตัวย ๆ ที่พักของอชิตีเรียกได้ว่าเจียบสงบและเป็นส่วนตัว เขาไม่เจอใครเดินสวนมาเลยที่ทางเดิน และเมื่อสุดทางก็เจอประตูไม้บานใหญ่ อชิตีกดรหัสลงไปหกตัวก็ได้ยินเสียงปลดล็อก

ปั่นฉีกินตามเข้าไป เซนเซอร์ในห้องทำงานทันทีแล้วไฟสีนวลตกก็สว่างขึ้น กลิ่นหอมอ่อน ๆ โขยมาทักทายผู้มาเยือน

“วางถุงไว้บนโต๊ะนะ แล้วก็นั่งรอที่โซฟาเบ๊บบิ่ง พี่ขอเปลี่ยนชุดก่อน แล้วจะออกมาต้มมาม่าให้”

“ครับ” ปั่นฉีกินรับคำและทำตามอย่างว่าง่าย เขาใช้เวลาเพียง

น้อยนิดสำรวจรอบ ๆ ห้องที่ตกแต่งด้วยโชนไม้สีอ่อน ดูไปก็คล้ายกับบ้านญี่ปุ่นที่มีความอบอุ่นแต่ว่าสงบนิ่ง

“ฝันหรือตายอะตัวกู ทำไมอยู่ ๆ ก็มานั่งอยู่ในห้องคุณอชิโร่ได้”
ปณณต์บแก้มพลงถามตัวเอง

“ยุ่งกั๊ดเหวอครับ” เสียงนุ่มนวลเจือความฉงนดังขึ้น “ห้องพีก็ไม่เคยมียุ่งนะ”

ปณณต์รีบส่ายหน้า เขาตบเรียกสตินี้้อ...ไม่ใช่เพราะโดนแมลงกัดต่อย “ผมแค่รู้สึกเหมือนฝันไปนะครับ ที่ได้มานั่งอยู่ในห้องพระเอกคนดังแบบคุณอชิโร่”

เจ้าของห้องยิ้มกว้าง “ก็มันเหตุสุดวิสัยเนาะ เตียวอีกสักพักฝนน่าจะหยุด ระหว่างนี้ก็เข้าสู่รายการใกล้ขีดตาราไปก่อนแล้วกันนะครับ” อชิโร่เอ่ยติดตลก

ปณณต์ทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งยิ้มกว้างแบบงู ๆ

อชิโร่ในชุดเสื้อยืดและกางเกงผ้าขายาวที่ดูสบายขึ้นเดินไปทางที่ปณณต์เดาว่าเป็นห้องครัว

“ให้ผมช่วยมั๊ยครับ”

“คุณเป็นแขกรับเชิญ นั่งเฉย ๆ ก็พอครับ” อชิโร่ที่ในมือมีหม้อกับจวัักโผล่หน้าออกมาบอก

ภาพแบบนี้ยิ่งทำให้ปณณต์เงินจนเข้าทรุด ไร้เรี่ยวแรงจะลุกขึ้นไปช่วยที่เขาอีก ยอมเก็บหูเก็บหาง เอ๊ย! เก็บมีอนั่งกอดหมอนอิงนั่ง ๆ อยู่บนโซฟา

ไม่นานกลิ่นหอมฉุยก็ลอยมายั่ววระเพาะ ปณณต์ยึดคอมองก็เห็นร่างของเจ้าของห้องยกหม้อออกมาจากครัวแล้ววางลงตรงโต๊ะหน้าโซฟาซึ่งมันเตี้ยมาก ชนิดที่ว่าปณณต์ต้องรีบโถลตัวลงมานั่งที่พื้นแทน อชิโร่เดินกลับเข้าไปในครัวอีกครั้งแล้วออกมาพร้อมถ้วยเล็ก ๆ สองใบ ยื่นให้คนที่เด็กกว่าหนึ่งใบ

“คุณอชิโร่กินมามาไม่โดนพีมะขามหวานดูเหวอครับ” ปณณต์จำ

ได้ว่าอดีตเคยให้สัมภาษณ์ว่าผู้จัดการเขาดูมากเรื่องอาหารการกิน ต้องกินของที่มีประโยชน์เท่านั้น

“ความลับระหว่างเราสองคน ถ้าพี่ไม่พูด ปณณ์ไม่พูด พี่หวานไม่มีทางรู้”

ปณณ์เกือบกลืนยิ้มไม่อยู่ นี่มันคนพิเศษชัด ๆ มีความลับระหว่างสองเราด้วย

“ครับ! ปณณ์จะไม่บอกพี่มะขามหวาน”

“เด็กดี~” อดีตขม

ปณณ์แทบโน้มศีรษะไปให้อีกฝ่ายลูบ ๆ เหมือนลูกหมาแล้ว

“ฝนตกที่ไรนะ พี่อยากกินมามากทุกทีเลย แล้วยิ่งได้ดื่มหม้อใหญ่ ๆ ใส่เครื่องตุ้ม ๆ มันฟินที่สุดเลย”

“จริงครับ” รับบทนางเห็นด้วย ไม่ว่าจะพี่เขาจะพูดอะไรปณณ์ก็เออออไปด้วยเกือบหมดนั่นแหละ

“กินกันเถอะ ปณณ์น่าจะหิวแล้วมั้ง”

“ครับ”

อดีตหยิบถ้วยปณณ์มาตักมาไปที่เส้นนุ่มกำลังดีให้ ใส่เกี้ยวกุ้งมาด้วย ปณณ์รีบไปด้วยอาการมือไม่สั่นแล้ว นับว่าอัปสกลขึ้นมานึกหนึ่ง ก็จะเป็นหมาที่ป็นขึ้นที่สูง ใจมันก็ต้องกล้าแบบนี้แหละ จะอ่อนไปให้ไอ้ไปดูถูกยอมไม่ได้

เจ้าของห้องหันไปเปิดทีวีเพื่อไม่ให้บรรยากาศเงียบเกินไป เสียงรายการข่าวบันเทิงเลยดังแว่ว ๆ ออกมา ทั้งยังมีข่าวของอดีตกับการรับบทบาทคุณหมอ ที่นักข่าวทั้งทำยไว้ว่าคนทั้งประเทศกำลังตั้งตารอ

“บทคุณหมอเล่นยากมั๊ยครับ” ปณณ์รวบรวมความกล้าชวนคุย

อดีตเ้มปากใช้ความคิด “ก็ยากอยู่นะครับ แต่ก็โชคดีที่ก่อนหน้านี้ทางกองถ่ายให้พี่เข้าไปสังเกตการณ์การทำงานจริงของคุณหมอแล้วก็มีคุณหมอเข้ามาคอยแนะนำท่าทางการจับอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ด้วย”

“เป็นนักแสดงก็ยากเหมือนกันนะครับ คุณอชิต์เก่งจัง”

“เรียกพี่อชิต์ได้แล้วครับ เรียกคุณดูห่างเหินไปนะ”

เขาอยากใกล้ชิดเราแน่ ๆ ปันณ์พยายามกดมูมปากตัวเองลง
ให้มันดูไม่ตีใจเวอร์ไปนัก

“ครับ พะ... พี่อชิต์”

“เป็นไง รู้สึกสนิทกันมากขึ้นมั๊ย”

“มากครับ”

อชิต์ยิ้มกว้าง เขาสังเกตเห็นว่าปันณ์ยังเกร็งอยู่ไม่น้อย เลย
พยายามทำตัวเป็นกันเองมากที่สุด เพราะวันนี้อีกฝ่ายก็อึดส่ำหาลำบาก
ขับรถไปส่งเขาตั้งไกล ไหนจะรอรับกลับอีก ทำให้มีข้ออ้างปลีกตัวจาก
กลุ่มผู้บริหารผลิตภัณฑ์น้ำยาปรับผ้านุ่มได้โดยไม่น่าเกลียดนัก เขาไม่
อยากได้ชื่อว่าได้งานเพราะเป็นคนโปรดของเจ้าของสินค้าหรอกนะ

“ปันณ์ฝึกงานก็ได้โอนครับ” อชิต์ถามต่อ เพราะถ้ารอน้องชวน
คุยอีกสักประโยคคงต้องใช้เวลา

“ตามครับพี่”

“ฝึกเป็นนักแสดงด้วยมั๊ย เดี่ยวพี่ฝึกให้เลย พี่หวานเขาก็ถูกชะตา
เรานะ”

“ไม่หรรอครับพี่อชิต์ ปันณ์อยากทำเบื้องหลัง” ต่อประโยค
ในใจว่า ‘อยากมองภาพพี่หลังเลนส์’

“หน่วยก้านดีอยู่น่า ถ้าเล่นละครรับรองว่าดังแน่ ๆ”

“การแสดงผมคงห่วยแตกอะ”

“พี่ไม่เคยยื่นคะยอแล้ว ไปบอกให้พี่หวานมาจัดการต่อ”

“โหย พี่แกล้งอะ”

อชิต์หัวเราะเบา ๆ แล้วมองถ้วยของน้อง “อืมมั๊ย เอาอะไรเพิ่ม
มั๊ยครับ”

ปันณ์รีบส่ายหน้า “ไม่แล้วครับ ปันณ์อืมมาก ขอขอบคุณนะครับ
ที่ให้อาหารเด็กตาดำ ๆ”

“ตาตำจริงหรือเปล่า มาดูสิ” อชิต์จ้องหน้าเข้าไปให้
ปณิต์หน้าร้อนเห่อลามไปถึงหูทันที คุณเขาร้าย...ร้ายมากจริง ๆ
จะมาเล่นกับใจลูกหมาตัวน้อยแบบนี้ไม่ได้นะ มันหัวนี้โหดซ้ำซ้อน
อชิต์ไม่เหยียดต่อ ถอยออกมาแล้วทำท่าลุกเก็บจาน ปณิต์จึงรีบ
ห้าม

“ปณิต์ล้างให้เอง”

“ปณิต์เป็นแขก ให้ล้างได้ยังไงล่ะ”

“ก็พี่ต้มมามาให้กินแล้วไงครับ ถ้าปณิต์ยังปล่อยให้พี่ล้างอีก
โดนแม่ดูแน่”

“ปณิต์อยากมีความลับกับพี่อีกข้อมัยล่ะ”

คราวนี้รุ่นน้องสายหน้าพริตไม่หลงกล

“ให้ปณิต์ล้างนะ” ด้วยความที่ตัวใหญ่กว่าเลยใช้ความเร็วรวบ
ถ้วยกับหม้อไปไว้กับตัวแล้วลุกขึ้นไปเลย อชิต์เองก็ขี้เกียจห้ามต่อ เลย
เดินตามเจ้าเด็กตัวโตเข้าไปในครัว แล้วชี้บอกว่ตรงไหนคือน้ำยาล้าง
จาน และต้องเก็บของต่าง ๆ ไว้ตรงไหน

ระหว่างปณิต์ล้างจานเขาก็ไปแง้มม่านระเบียงดู ฟนขาดเม็ด
แล้ว คงจะปล่อยเจ้าของบิกไบค์คันโตกลับบ้านได้

ปณิต์เองเมื่อวางของขึ้นสุดท้ายลงบนตะกร้าก็มองตามสายตา
คนพี่ไป

“fnหยุดแล้ว งั้นปณิต์ขอตัวกลับก่อนนะครับ”

อชิต์พยักหน้า “เดี๋ยวพี่ลงไปส่งครับ”

สองคนเดินตามกันไปเงียบ ๆ อชิต์สังเกตเห็นฟนในคอนโด
ยังเปียกแฉะ แม้พระพิรุณจะหยุดร้องให้แล้วก็ตาม

“ถนนน่าจะลื่น ปณิต์ขี่ระวัง ๆ นะ”

“ครับ”

“ถึงบ้านแล้วไลน์บอกพี่ด้วย”

หัวใจมันจะดีดทะลุซี่โครงออกมาอีกแล้วโว้ย! ปณิต์ก็ลื่นน้ำลาย

หวังว่าหัวใจจะถูกกลืนลงไปด้วย

“คะ...ครับ แต่ผมไม่มีไลน์ฟีดนะคะครับ”

คราวนี้อชิตต์อมยิ้ม “ก็ไลน์ออฟฟิศเขียนแฟนคลับของพี่เง พี่มพี่มาในนั้นแหละ เตี่ยวน้องแอดมินตอบ”

ดีใจเกือบเลยมาน้อย...ปัดหน้าซีมลงจนอชิตต์ขำ

“หยอก ๆ น้ำ เอามือถือมาสแกนสิ”

ทางกระดิกยก ๆ เลยกินนี้ ปัดหน้าซีมลงจนอชิตต์แทบไม่อยู่ มือไม้สั่นจนหาโทรศัพท์ที่ไม่เจอ ทั้งที่ถืออยู่ในมือขวา

“โทรศัพท์อยู่นี่” อชิตต์ช่วยหาให้ด้วยการคว่ำมือร่นน้องให้หยุดตบเปะปะไปมา

“อะ...อ้อ ครับ”

นุ่มมม...ฉิบบบ...เป็งงง ปัดหน้าซีมลงจะต้องตะครุบหัวใจตัวเองแทนถือโทรศัพท์แล้วครับแม่ ไข่ไปต้องกำพราพีในเร็ววันนี้แน่ ๆ แล้วเพราะถ้าเขาอยู่ใกล้ฟีดอชิตต์มาก ๆ อาจจะหัวใจวายได้แบบไม่ต้องแจ้งล่วงหน้าจริง ๆ

อชิตต์ยื่นคิวอาร์โค้ดสำหรับแอดไลน์ของตัวเองให้ปัดหน้าซีม คนที่ยังล็กก็มือไม้สั่น กัดคิ๊ด ๆ ถูก ๆ แต่ก็ไม่ได้น่ำรำคาญ เพราะในสายตากันโตกว่าคือน่าเอ็นดู

“ทักมาบอกฟีดด้วยนะ ชับรกติ ๆ”

“ครับ” ปัดหน้าซีมรับคำ

อชิตต์รอนกว่ารถคันโตจะฉวัดเฉวียนพันร้วคอนโดไปค่อยเดินขึ้นห้อง

พี่เท้าแผ่วเบาเดินออกมาจากห้องน้ำ เมื่อสวมชุดนอนเรียบร้อยอชิตต์ก็หยิบโทรศัพท์มาดู ไลน์ที่ไม่คุ้นตาปรากฏโดดเด่นแยกออกจากคนอื่นโดยทันที

Punn : ถึงบ้านแล้วครับ

AS : เก่งมาก

พระเอกหนุ่มวางโทรศัพท์ลง เขาเดินไปดูที่โต๊ะเขียนหนังสือ ตัวเล็กที่วางไว้ชิดมุมหนึ่งของห้องนอน มีบัตรละครและบทภาพยนตร์หลายเรื่องวางอยู่ เขาหยิบเล่มที่เป็นเรื่องคุณหมอเหินเวหาขึ้นมาเปิดดูซีนที่ต้องถ่ายทำพรุ่งนี้ นั่งทบทวนบทอยู่ครู่หนึ่งก็วางลง ดวงตาเหลือบไปเห็นปกสีแดงอีกเล่ม มีชื่อวางเปิดดูด้านในที่มีบทสนทนาของตัวละครถึงสามภาษาแปะอยู่ด้านหน้า

“ยังไม่เข้าใจตัวละครเลย จะเล่นได้ยังไงกันนะ” อชิต์เปรยกับบทภาพยนตร์ร่วมทุนข้ามชาติ มีผู้กำกับชาวฮ่องกงที่เขาอยากร่วมงานด้วยตั้งแต่เข้าวงการเป็นคนถ่ายทำ

ระหว่างค้นหาวิธีในห้วงความคิดของตัวเอง... หน้าจอโทรศัพท์ก็สว่างขึ้นอีกรอบ

Punn : พี่อชิต์ฝันดีนะครับ

อชิต์กวาดตามองข้อความนั้นอยู่สักพักแล้วยกยิ้มขึ้นนิดหนึ่ง ที่มุมปาก

AS : ฝันดีครับปณณ์

ในเมื่อมีคนบอกฝันดีแล้วก็เข้านอนดีกว่าเนอะชินอชิต์

Chapter 3

อชิตต์ตื่นขึ้นด้วยเสียงนาฬิกาปลุก เขาลืมตาทันทีและลุกขึ้นนั่งเพื่อไม่ให้เกิดอาการง่วงเจีย เมื่อลำดับความคิดได้ว่าวันนี้ต้องไปถ่ายละครที่โรงพยาบาล ก็วางแผนต่อว่าวันนี้แค่อาบน้ำแต่งตัวสบายๆ ก็พอ ระหว่างทางก็บอกพี่หวานแหวะซื้อกาแฟสักแก้ว จากนั้นก็ไปฝากห้องมือเข้าที่เดินที่สวัสดิการ เป็นการเริ่มเช้าวันทำงานที่สดใสจริงๆ

นักแสดงหนุ่มคิดเสร็จก็หยิบโทรศัพท์มาเปิดไลน์ดูว่าผู้จัดการจะมารับเขาก็โหมง

มะขามหวาน : *อชิตต์ รถพี่ยังซ่อมไม่เสร็จเลย เธอขับรถไปเองก่อนนะ แล้วตอนเย็นพี่ไปขับรถเธอกลับมาส่งที่คอนโดเอง*

สิ่งที่อชิตต์ไม่ชอบมากที่สุดก็คือการขับรถนี้แหละ เขาคิดว่าเขาเวลาในช่วงที่รถติดไปท่องเที่ยวจะมีประโยชน์มากกว่า

AS : *เบะปาก ไม่ขับหรือก เดี่ยวเรียกแกร็บไปส่งครับ*

มะขามหวานอาจจะยุ่งกับอย่างอื่นอยู่เลยไม่ได้มาดูแลเด็กดื้อที่ไม่ทำตามคำขอร้องของเธอ อชิต์ยิ้มกริ่ม ไม่ต้องเถียงกับพี่หวานก็ทำให้ชีวิตง่ายไปหนึ่งอย่าง แต่ถ้าเรียกแกร็บเขาก็ไม่ได้แฉะช็อคกาแฟร้านโปรดนะสิ

Punn : พี่อชิต์ครับ แม่ปณิตต์เปิดร้านกาแฟ เข้านี้พี่อยากดื่มอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ

ไลน์ของคนพี่เพิ่งแต่งเข้ามาเปลี่ยนปากที่เบะออกให้เป็นยกยิ้มแทน พอมีไลน์แล้วกล้าชวนคุยเชียวนะ

Punn : ของพี่มะขามหวานด้วยนะครับ ปณิตต์จะชงไปฝากทั้งสองคน

AS : ปณิตต์ชงเองเลยเหรอ

Punn : ครับ ผมช่วยแม่ขายกาแฟตั้งแต่อยู่มอปลายแล้ว

AS : เก่งจัง งั้นพี่อุดหนุนนะครับ ไม่รับฝากฟรี

Punn : ผมตั้งใจฝาก

AS : ถ้าไม่เก็บตังค์ พี่ไม่กินนะ

Punn : งั้นพี่สั่งมาเลยครับ ผมเก็บตังค์ก็ได้

AS : อเมริกาโนเย็นใส่น้ำส้มคั้นมีมั๊ยครับ

Punn : มีครับ เมนูใหม่ล่าสุดของที่ร้านเลย

AS : งั้นเอามาสองแก้วเลยครับ เดี่ยวเจอกันที่กองนะ

Punn : ครับ ผมจะรีบไป พี่อชิต์เอาแซนดวิชทูน่าด้วยมั๊ยครับ แม่ทำใหม่ ๆ เลย อร่อยมาก

AS : ร้อนเงินเหรอเรา ชายใหญ่เชียว

Punn : เปล่าครับ แซนดวิชผมเลี้ยงพี่ก็ได้

AS : พี่หยอกเล่น ถ้าอร่อยก็เอามาครับ

Punn : *ครับ เดี่ยวผมเอาไปให้ครับ*

อชิต์ลองเดาเล่น ๆ ว่าน้องฝึกงานคนนั้นกำลังทำหน้าที่อะไร ขณะคุยไลน์กับเขา ไม่รู้ว่าจะลกหรือว่าอ้อมยิ้มแบบแถมยกเป็นก้อน ชวนน่าเอ็นดูกันแน่ อชิต์อยู่ในวงการมาสิบปี เห็นคนในวงการทั้งรุ่นพี่ และรุ่นน้องมาเยอะ ลักษณะแบบปัดฉวีสามารถเรียกสายตาคอนมอง ได้โดยไม่ต้องทำอะไรด้วยซ้ำ หนุ่่นก็ดี ถ้าสนใจเข้าวงการจริง ๆ คงดังได้ไม่ยาก

สงสัยวันนี้เขาต้องกระทุ้งพี่หวานให้ลองจับน้องอีกสักกรอบแล้ว แะะ บทพระเอกซ้ำอ่อนน่าจะเหมาะกับปัดฉวีไม่น้อย

ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงบนท้องถนนสุดท้ายอชิต์ก็มายืนอยู่ที่หน้ากองถ่ายเรียบริ้อย พอคนที่ดูเหมือนคุณชายหลุดออกมาจากในนิยายกำลังส่องแสงสว่างไสว ปัดฉวีก็ปลีกตัวจากงานที่ทำอยู่เดินไปที่กระบะเป่าเก็บอุณหภูมิที่ตัวเองวางไว้ที่รถ

“กาแพมาส่งแล้วครับ” ปัดฉวีส่งเสียงบอกคนที่เฝ้า ๆ

“ขอบคุณครับปัดฉวี เท่าไหวครับ”

“เอ่อ... พี่อชิต์จ่ายเป็นเลี้ยงข้าวปัดฉวีสักมื้อแทนได้มั๊ย”

รุ่นน้องต่อรอง เล่นเอาอชิต์เลิกคิ้ว แล้วก็หัวเราะออกมา

“ได้สิ อยากรินมามากก็ไม่ต้องบอก”

“มามากก็ได้ครับ แต่พี่กินบ่อย ๆ มันไม่ดีต่อสุขภาพนะครับ”

“อือ... เย็นนี้มีธุระอะไรหรือเปล่าล่ะ”

“ไม่มีครับ” ปัดฉวีกดมุมปาก มันจะยิ้มอยู่เรื่อย

“รถพี่หวานยังซ่อมไม่เสร็จเลย เย็นนี้ขอซ้อนท้ายปัดฉวีกลับคอนโดได้มั๊ย แล้วก็สั่งอะไรอร่อย ๆ มากินกัน”

“ได้เลยครับ!” ความดีใจที่ล้นปรี่ทำเอาปัดฉวีเก็บยิ้มไม่มีผิด

อชิต์ชอบรอยยิ้มของอีกฝ่ายจัง มันน่าเอ็นดู เหมือนเห็นลูกหมา

ตัวโต ๆ กำลังร่าเริงไม่มีผิด

“พี่ไปแต่งตัวก่อนนะ ปณณ์เองก็สู้ ๆ นะครับวันนี้”

“ครับ พี่อชิษฐ์ก็เล่นเทกเดียวผ่านทุกชิ้นเลยนะครับ”

“สาธุครับน้องปณณ์” ดาราหนุ่มยกมือท่อมหัวประกอบคำพูด
แล้วก็เดินตรงไปยังห้องแต่งหน้า

ฝ่ายปณณ์นั้นต้องต่อยอากาศระบายความสุขที่มันพุ่งจนล้นออก
ต้องขอบคุณไอ้ไปน้องรักที่เมื่อเช้าเข้ามาเลือกอ่านไลน์คนอื่น แล้วช่วย
วางแผน เอ๊ย! ออกความคิดเห็นว่าควรให้พี่เขาจ่ายเป็นโอกาสในการ
ใกล้ชิดแทนเงิน ดินเนอร์ลับ ๆ ในคอนโดตาราดังจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

ปณณ์ฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีระหว่างเดินกลับไปใต้พื้นที่
สตาร์ฟพี่เพื่อช่วยนุ่นทำงานต่อ

“แม่เป็นแฟนคลับอชิษฐ์เขาหรือน้องปณณ์”

“วืดเลย

“ทำไมต้องเป็นแม่ละพี่นุ่น”

“ก็อชิษฐ์เค้าขวัญใจสาวแก่แม่ห่ม่าย โดนเรียกคุณชายทั้งตลาด
แหละ เวลาไปเดินสายโพรโมต”

ปณณ์นึกภาพตามแล้วหัวเราะเบา ๆ เจ้าตัวจะรู้มัยนะว่ามีแต่
คนตกหลุมรัก

“พี่อชิษฐ์เขาฝากซื้อกาแฟที่ร้านแม่ปณณ์นะ”

“อ้อ ขายกาแฟหรือ ร้านไหน ไว้พี่นุ่นอุดหนุนบ้าง”

ปณณ์เปิดใจจี้ร้านให้ดู ‘คอร์กี้คาเฟ่’ เป็นกิจการของเกสร
ที่เปิดมาทำแก๊งเบือ ในร้านมีเจ้าสี่ขาอ้วนเตี้ยอยู่ห้าตัวให้แขกไปเล่นด้วย
พร้อมทั้งขายขนมและเครื่องดื่ม

“ฮือ...น่ารักทุกตัวเลย”

“พี่นุ่น ถ้าแวะไปใช้โคดเพื่อนปณณ์ลดได้เลยนะ ลิบเปอร์เซ็นต์
แล้วถ้าปณณ์อยู่หน้าร้านปณณ์เลี้ยงกาแฟเอง” น้องผีงานบอกอย่าง
มีน้ำใจ

“ไว้พี่ไปอุดหนุน ไม่ต้องเลี้ยงหรรอก...แต่ตอนนี้มาช่วยพี่ยก
พรอบไปเซตฉากหน่อย”

“ได้เลยครับ”

พอแสงธรรมชาติหมดก็ถึงเวลาเลิกกอง อชิต์เดินมาเปลี่ยน
เสื้อผ้า จากนั้นก็เดินไปหาผู้จัดการที่นั่งรออยู่ใต้ร่มไม้หน้าโรงพยาบาล
“ลูกสาวเจ้าของโรงพยาบาลเชิญไปทานข้าวเย็น สะดวกมั๊ยคะ
คุณพระเอก”

“อะไรนะครับพี่หวาน”

“ก็ตามที่บอก แต่ไม่ได้นัดก่อนล่วงหน้า พี่เลยปฏิเสธไปแล้ว
บอกว่าอชิต์มีคิวนัดคุยถ่ายแบบเสื้อผ้า ไว้ให้ค่านัดมาวันหลัง ซึ่งก็คือ
พรุ่งนี้ แต่โชคดีที่ว่าเพราะพรุ่งนี้เรามีถ่ายโฆษณาจนดึกจริงๆ จำ”

“พี่หวานรู้ใจผมที่สุดเลย”

“พี่อยู่กับเธอมานานแล้วมั๊ย มาอีกรอบนี้คงอยากสานสัมพันธ์
แหละ ไม่น่าจะแค่เลี้ยงตามมารยาท เพราะไม่งั้นคงชวนคนอื่น ๆ ใน
กองด้วย”

“เด็กในสังกัดพี่หล่อก็ลำบากหน่อยนะครับ” อชิต์แซวเล่น

“คะ ซ่อนั้นพี่รู้ แต่อยากหยิกได้มั๊ย บอกให้ขับรดมากก็ไม่ขับ
แล้วจะกลับยังงัย”

“กลับกับปิ่นนี่” อชิต์ตอบสบาย ๆ

มะขามหวานจ้องหน้าดารานในสังกัดแล้วหรีต่าอย่างใช้ความคิด

“อะไรครับพี่หวาน”

“มีอะไรที่พี่ไม่รู้หรือเปล่า ทำไมไม่กลับด้วยกันสองวันติด แล้วปกติ
เธอก็ไม่ใช่ว่าจะสนิทกับใครง่าย ๆ นะอชิต์”

ดารานหนุ่มยกไหล่ “ติดใจบ๊ิกไบค์ ถึงคอนโดเร็วดี”

“แค่นั้นใช้มั๊ย”

“ทำไมครับ กลัวเด็กในสังกัดคนใหม่จะมีข่าวหรือไง”

“โอ...ให้น้องเค้ายอมมาเซ็นสัญญาก่อนเถอะ ไม่ว่าจะมิข่าวอะไรพี่ก็จะเอาเงินไปปิดให้เรียบร้อย เบ้าหน้าฟ้าประทานแบบนั้นน่าจะเรียกค่ายหนังเออย พริเซนเตอร์สินค้าเออยได้มากโขแหละ”

“น้องมันหล่อขนาดนั้นเลยหรือ ผมไม่ยกสังเกตุ”

“ตอนนี้นางยังมีเบบีแพต แก้มอูม ๆ แบบเด็กน้อย รอดักยี่สิบห้าเออะ สันgramมาซัด ๆ คม ๆ เมื่อไหร่ละ ซินอชิตคือใคร รับรองว่าฉันไม่รู้จัก”

“โอย...ผมตกกระป๋องแล้วสิ”

มะขามหวานแตรังหัวเราะร้ายกาจแล้วพยับพืดไปด้านหลัง เมื่อคนที่กำลังพูดถึงเดินมาแล้ว

“สวัสดิ์ครับพี่มะขามหวาน” ปันณ์ยกมือไหว้ก่อน แล้วหันไปหาเครื่องบินที่ตัวเองกำลังตะกายขึ้นไปหา “กลับเลยมัยครับพี่อชิต”

มะขามหวานเลิกคิ้ว...เรียกพี่ก็มา แถมบรรยายกาศดูสนิทกันมากกว่าเมื่อวานเออะ

“แล้วพี่หวานกลับยังงัยครับ” อชิตหันไปถามผู้จัดการ

“ฉันก็เช่ารถมาแล้วสิ ในเมื่อน้องรักไม่ให้ใช้รถนะ”

อชิตยิ้มปะหละ เข้าไปบีบนิ้วคนที่รักเหมือนพี่สาว

“จะซัอนมอเตอร์ไซค์ก็รีบไป เดียวมีดแล้วอันตราย น้องปันณ์ก็ซิติ ๆ นะลูก คนที่ซัอนท้ายหนูคือสามีคนทั้งประเทศนะครับ เป็นอะไรขึ้นมาสาว ๆ ร้องให้พร้อมกันน้ำตาจะท่วมประเทศไทย”

“ครับพี่ ปันณ์จะดูแลพี่อชิตอย่างดีเลย จะไม่ทำให้พี่เขาเสียใจแน่นอนที่เลือกปันณ์”

มะขามหวานยกมือทาบอก...นี่มันบทมาขอลูกจากแม่ยายมัยยังงั้ไอ้หนู พุดจาแบบนี้คนที่คลุกคลีในวงการบันเทิงมานานคิดลิกนะ

“เออ...เมื่อกี้ผมตกคำว่าที่พี่อชิตเลือกซัอนท้ายผมนะครับ อ่า...ยังงั้ดีล่ะ” ปันณ์ล็กนิตหน้อย เพราะเมื่อสมองประมวลใหม่ไ้ข้อความที่อยากดูแลพี่เขาไปตลอดชีวิตมันดันถลันออกมาเป็นประโยค

เสียได้ ไม่เนียนแล้วไอ้ปณณเอย

อชิตเห็นสายตาไม่ไว้ใจของผู้จัดการแล้วก็ยิ้มอ่อน ยกมือแตะไหล่ปณณเป็นเชิงบอกให้ไปเอารถ

“อย่าให้รู้ณะว่าแอบมีความลับอะไรกันสองคน” หญิงสาวคาดโทษ

ปณณได้ยืนแบบนั้นก็รีบหยิบหมวกกันน็อกมาสวมให้อชิต พลังคิดในใจว่าพี่มะขามหวานนี้น่ากลัวชะมัด หรือความลับที่แอบกินมาม่าด้วยกันจะแตกแล้วนะ

เมื่อเข้าสู่เขตเมืองรถก็มาจอดแหมะติดไฟแดง อชิตที่นั่งมองข้างทางมาเรื่อย ๆ ก็เห็นร้านอาหารมากมายผ่านสายตา แต่ที่เห็นบ่อยที่สุดคือ...

“ปณณ พี่อยากกินหมูกระทะ” เสียงที่ดังแข่งกับเครื่องยนตร์รถคันอื่นๆ ลอยมาเข้าหูปณณ

“พี่ว่าอะไรนะครับ”

“พี่บอกว่าอยากกินหมูกระทะ ปณณกินได้มั๊ย!” อชิตเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น

คราวนี้คนน้องได้ยินชัดแล้ว พอไฟเขียวจึงเลี้ยวรถเข้าไปจอดในปั๊มเพื่อคุยกันชัด ๆ

“สั่งไปกินที่ห้องหระครับ แบบไปทั้งเตาใช้มั๊ย”

“ปั่งได้ที่ไหนล่ะในห้อง ควันลอปไปเจอตัวจับสัญญาณเดือนไฟไหม้ตั้งลั่นแน่”

“อย่าบอกนะว่าพี่จะไปกินที่ร้าน?”

“ครับ ร้านเจ้าเปิ้ล หลังมอปณณอะ ร้านอร่อยเลย พี่เคยกินนานแล้ว โดนพี่หวานดูใหญ่เลย เพราะแอบไปกินคนเดียว ตอนนั้นละครเพิ่งออน โดนรุมถ่ายรูปอยู่เป็นชั่วโมงแน่ะ กว่าพี่หวานจะช่วยออกมาได้”

ปณิธานว่าถ้ามองลอดกระจกหมวกกันน็อกไป พี่เขาต้องกำลังทำหน้าชนมาก ๆ อยู่แน่ ๆ

“แล้วรอบนี้พี่ไปกินได้จริง ๆ ไซ้มัย พี่มะขามหวานไม่ดูพี่ไซ้มัย”

ดาราหนุ่มจับมือปณิธานแล้วเขย่าอ่อน โอย...ไอช็ญจำ พี่อยากเข้าไปนอนเล่นแล้วจ้า ปณิธานทำอะไรไม่ถูกเลยเมื่อเจอแม่นี้

“เป็นความลับอย่างที่สองของเราสองคนไง”

ปณิธานใจยาว จะไม่ตามใจก็ไม่ได้ จะตามใจก็กลัวว่าดารามีชื่อเสียงขนาดนี้ไปนั่งกินหมูกระทะกับเขาสองคน มันจะไม่มีอะไรไม่ตีเกิดขึ้นไซ้มัย ถ้าโดนรูมอีกจะช่วยพี่เขาออกมาได้มัย

“พี่มีหมวกกับแว่นไว้ปลอมตัว รับประกันไม่โดนรูมถ้าयरูป และไม่ทำให้ปณิธานเป็นข่าวแน่ ๆ”

คนอายุน้อยกว่าอ่อนใจ “ผมเป็นห่วงพี่ต่างหาก ไม่ได้กลัวอะไรหรอก”

“เฮ้...แบบนี้แปลว่าตกลงพาไปแล้วไซ้มัย ไปกันเร็ว ๆ เถอะอยากกินจะแย้แล้ว เดี่ยวพี่หวานวิดีโอคอลมาอดกินแน่ ๆ”

ปณิธานใจอ่อนเลย แม้อรอยยิ้มของพี่เขาจะซ่อนอยู่หลังกระจกของหมวกกันน็อก แต่แค่เห็นร่าง ๆ ก็มีอานุภาพทำลายล้างจิตใจกันได้ดีเหลือเกิน

นินจาคนโตโลดแล่นสู่ห้องถนนอีกครั้ง ปณิธานนำไปจอดไว้ที่ลานจอดรถที่เงียบหน่อย จากนั้นก็ปล่อยให้อชิต์ปลอมตัวด้วยการสวมหมวกบังเกิดปิดบังไปครึ่งหน้า คู่กับแว่นทรงกลมกรอบสีทอง เสื้อผ้าชุดเดิมที่สวมไปกองถ่ายก็เป็นแค่เสื้อยืดกับกางเกงยีนธรรมดา พอดูรวม ๆ แล้วก็ไม่ได้แตกต่างจากนักศึกษาในชุดไปรเวตมากนัก

หน้าพี่เขาเด็กหรือเราหน้าแก่จะป้ ปณิธานถึงกับอยากไลน์ถามน้องแฝดของตัวเอง

“พี่เนียนมัย” อชิต์เอ่ยถามเสียงใส

“เนียนครับ” ปณิธานตอบ หน้าพี่จะเนียนกึ่งเลย

อชิตย์มกว้าง แล้วก็ชักมือเรียกปณณให้เดินนำไปเร็ว ๆ “หิวมาก ไปเร็วปณณ”

โศคติที่เป็นช่วงปิดเทอม ลูกค้าจึงไม่มากนัก ปณณเลือกขึ้นไปนั่งชั้นสองที่คนน้อยกว่า และเป็นโต๊ะที่หันเข้ามาเพื่อช่วยบดบังสายตาคนนอก อชิต์ทำตามอย่างว่าง่าย เพราะแค่ได้ออกมากินตามใจอยากบ้างเขาก็มีความสุขมากแล้ว

ผู้จัดการของเขาไม่ชอบให้กินหมูกระทะเลย นอกจากกลัวจะมีคนมารุมแล้วก็ยังบ่นเรื่องความสะอาด มะขามหวานมีซอติยาวเป็นหน้ากระดาษ พุดแต่ละทีก็ทำเอาความอยากของอชิต์ลดลงไปเป็นกอง ส่วนที่สับสนุนให้กินเหลือเกินก็พวกคาเฟ่สวย ๆ หรือโอมากาเสะที่ลงรูปทำคอนเทนต์ได้

คิดอะไรเพลิน ๆ เด็กเสิร์ฟก็เอาเมนูมาให้ ร้านเจ้าเปิดเป็นแบบสั่งมาเสิร์ฟ ไม่ใช่เดินไปตัก

“เอาชุดรวมหมู รวมทะเล แล้วก็ไค้ครับ” อชิต์สั่ง “ปณณสั่งเลย พี่เลี้ยงเอง”

“ที่พี่สั่งก็เยอะแล้ว ปณณไม่เพิ่มอะไรแล้ว”

“นั่นผมขอข้าวผัดกระเทียมหนึ่งที่ด้วยครับ...แบ่งกันนะปณณ กินหมดด้วยพี่ต้องพุงยี่นแน”

“ครับ” จะยี่นอะไร ตอนนี้ก็ตัวนิดเดียวเอง

จากปกติที่แม่ต้องปิ้งให้ แล้วแย่งหมูกับไอ้ไป วันนี้ปณณทำหน้าที่ปิ้งทุกอย่างให้อชิต์อย่างอารมณ์ดี

“ปณณไม่ชอบกินเหรอ พี่เห็นยังไม่คีบอะไรเข้าปากเลย”

“เอ่อ...” ไม่เนียนแล้วหนึ่ง ปณณอยากชบหน้าลงบนเตา “ปณณชอบครับ แต่ปณณแค่อยากให้อชิต์ได้กินเยอะ ๆ เพราะนาน ๆ มาที”

“ไม่พอกี่สั่งมาใหม่สิ ส่วนตอนนี้ปณณต้องกินก่อน หมูกระทะกินคนเดียวมันจะอร่อยได้ยังไงล่ะ”

“ครับ” พยกหน้ารับ แล้วก็เห็นอีกฝ่ายคีบเบคอนในจานมาคิน

อยากจะทำปากรับสร้างชิ้นโดนป้อนบ้างจัง ขอกันแค่นี้ให้ได้มั๊ยเธอ
“กินเร็วสิ” อชิต์เร่งเพราะเห็นรูน้องยังนั่งนิ่ง “หรือต้องให้พี่
ป้อน”

“อ่า...” ปณณ์อ้าปากอืดโนมตี

อชิต์ขำ แต่ก็ยอมเอาเบคอนชิ้นที่คิปล้างอยู่ยื่นไปตรงหน้าน้อง
“โอ๊ย! ร้อน” รักแท้แพ้ไฟ เบคอนเพิ่งขึ้นจากเตาก็ไม่บอก แต่
ปณณ์ก็ไม่ยอมคาย ยอมน้ำตาไหลเคี้ยวแล้วกลืนลงท้องไป ตามด้วย
น้ำเย็นอีกครั้งแก้ว

“พี่ขอโทษ ไม่รู้ว่ามันยังร้อน”

“อรว้อยครับ”

“หือ” อชิต์เลิกคิ้ว

“ครับ อรว้อยครับ” ปณณ์ไม่ยอมให้พี่รู้สึกผิดเลยตอบแบบนั้น
และเขาก็ยอมรับว่าเบคอนชิ้นเมื่อสักครู่แม้จะลวกลิ้น แต่อุ่นหัวใจที่สุด
รสชาติก็โคตรหวาน

“อรว้อยก็กินเยอะๆ ครับปณณ์”

“แต่เจ็บลิ้นแล้ว คิปลไม่ค่อยไหว ป้อนอีกได้มั๊ยครับ” ไปเอาความ
มันหน้าในการอ้อนนี้มาจากไหนนายปณณ์ แถมทำตาบึ้งๆ กรูบกริบ
ใส่พี่เขาด้วย

อชิต์มองอย่างหมั่นไส้ ก่อนเบือนหน้าหนีกลับมาที่งานของ
ตัวเอง

“ลื่นกับมือไม่เห็นเกี่ยวกัน คิปลเองเลยปณณ์ พี่จะกินต่อแล้ว”

“อ่า...ขอโทษครับ”

อชิต์ได้ยินเสียงหงอยๆ และอาการเหมือนหมาหูลู่หางตก
เพราะคิดว่าปิ่นเกลียวเกินไปทำให้เขาโกรธแล้วก็สงสาร เลยคิปล
ปลาหมึกชิ้นหนึ่งจากเตาไปวางในจานให้

“กินเยอะๆ ครับ จะได้โตไวๆ”

ฟังน้ำเสียงพี่เขาแล้วไม่ได้โกรธ ปณณ์ก็กลับมาดวงตาสดใส

เหมือนเดิม รีบเอาปลาหมึกเข้าปาก แต่รอบนี้เป่าก่อนเลยไม่ร้อน
 ดาราหนุ่มเห็นน้องกินได้แล้วก็สบายใจ หันมาสนใจหมูหมักของ
 ตัวเองต่อ ต้องรีบกิน ขึ้นผู้จัดการวิดีโอคอลมาจริงจะอดเสียเปล่า ๆ

“เฮ้ย! ไข่เซี่ยป็นถั”

อชิตหันไปตามเสียงก็เห็นคนข้าง ๆ สะดุ้งโหยงเพราะมีฝ่ามือ
 ของผู้ชายอีกคนประทับลงมาบนบ่า

“เซี่ยเสื่อ กูตกใจหมด ดีข้าวไม่ติดคอ”

“มึงก็ขวัญอ่อนไป”

ป็นถัมัวแต่กังวลว่าจะเจอแฟนคลับอชิต ไม่ได้คิดเลยว่านี่คือ
 หลังมหาวิทยาลัยตัวเอง มีสิทธิ์จะเจอคนรู้จักมากกว่าอีก

“มากับใครอะ รู้จักปะ” เพื่อนเสื่อเริ่มอยากรู้อยากเห็นทันที

“มึงไม่รู้จัก กูไม่แนะนำด้วย พี่ที่ฝึกงาน”

คราวนี้เพื่อนป็นถัตาโต แล้วถึงขั้นลืกกคอป็นถัให้ลุกออกมา
 จากโต๊ะ “ไต่ไปบอกมึงจิบคนในกองถ่าย คนนี้? น้องป็นถัของกูไวไฟ
 ไม่ใช่เล่นน้ำ”

“ก็เซี่ยแล้ว มึงพูดดังทำเหี้ยไรเนียเสื่อ”

“กูกระซิบ เสียงเตาหมูกระทะดังซู่ซ่า ๆ ขนาดนี้ใครมันจะได้ยิน”

อชิตว่า...อชิตได้ยิน เจ้าเด็กป็นถัจิบใครอยู่เหวอ เจียหูฟัง
 ลักหน่อยสิ

“มึงไปไกล ๆ เลย พุดมากูฟังพี่ซอลแน่” ป็นถัผลักเพื่อนออก
 แล้วชี้ว่าจะฟ้องแฟนมันด้วย

เสื่ออมแพ้ เขาเดินกลับไปรวมกลุ่มกับเพื่อนคณะบริหารที่ไป
 นั่งรอที่โต๊ะก่อนแล้ว

ป็นถักลับมา นั่งโต๊ะแล้วรีบอธิบายให้อชิตฟังแบบล็ก ๆ

“เพื่อนป็นถัเองครับ ชื่อเสื่อ รู้จักกันตั้งแต่มัธยม แต่พอเข้า
 มหา’ลัยก็อยู่กันคนละคณะ แต่ก็ยังสนิทกันอยู่ครับ มันมีแฟนแล้ว

พี่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

“แล้วพี่ต้องห่วงอะไรครับปณณ์”

“เออ...นั่นสินะครับ เสือมันเป็นคนรักแฟนครับ รักเดียวใจเดียว
ปณณ์คบเพื่อนนิสัยดี ปณณ์ก็นิสัยดีเหมือนเพื่อนครับ”

“คือ...จะบอกพี่ว่าปณณ์ก็เป็นคนรักเดียวใจเดียว?”

“ใช่ครับ” แหม...พี่อชิตก็เชื่อมโยงเก่ง

“แล้วแอบชอบใครในกองอยู่หรือปณณ์ ให้พี่ช่วยมั๊ย”

แต่ประโยคนี้อบเหมือนหมัดน็อกอยู่นา~ ปณณ์นิ่งไปเลย

อชิตทำตากรุ่มกริมใส่เมื่อเห็นว่าคนน้องสตันต์

“รอสนิทกันมากกว่านี้ก็ได้ แล้วค่อยมาบอก เป็นความลับเรื่อง
ที่สามของเราสองคน ดิมะ”

ปณณ์พยักหน้าแบบไม่ค่อยมีสติเท่าไร...ไอ้เสียเสียทำเสียเรื่อง
แล้วมั๊ยละ ใครว่าไม่มีคนไถยีน แล้วคราวนี้พี่อชิตก็เข้าใจผิดไปกันใหญ่
แต่จะให้บอกว่าคุณที่เขแอบชอบคือเจ้าตัวนั้นแหละปณณ์ก็ไม่กล้า
แผนปิ่นขึ้นที่สูงของหมาเห่าเครื่องบินอย่างเขามันต้องค่อยเป็นค่อย
ไป ขึ้นกระโจนเข้าหาแล้วพี่เขาถอยหนีขึ้นมา หัวใจดวงเล็ก ๆ มันจะไป
รับความผิดหวังได้อย่างไรไหว

เฮ้อ...ปณณ์ทอดถอนใจอย่างลึมตัว

“อิมแล้วหรือ” อชิตถามเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายวางตะเกียบ

“ครับ...อิม”

“พี่ก็ต้อ ๆ แล้ว งั้นเราจ่ายเงินแล้วกลับกันนะ”

“ครับ”

อชิตจ่ายเงินสดให้พนักงาน จากนั้นก็เดินตามปณณ์ลงมาที่ชั้น
หนึ่ง

“พี่อยากกินอะไรอีกมั๊ยครับ” ปณณ์ถามเมื่อเดินออกมาจากร้าน
หมูกระทะ แถวนี่มีของกินที่ขึ้นชื่ออีกหลายอย่าง

“ซื้อบัวลอยกลับไปกินที่ห้องดีกว่า” อชิตชี้ไปที่ร้านสีแดงสไตล์

จีนฝั่งตรงข้าม

เพราะมันต้องข้ามถนนและปัดรถก็เบียดตัวไปบังฝั่งที่มีรถ การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ทำให้อชิตต์อมยิ้ม เป็นเด็กที่ดูแลเก่งเหมือนกันนะ แล้วก็...มีอกก็โดนสัมผัสเบาๆ เหมือนปัดรถจะจูงข้ามถนนแต่ยังไม่กล้า อชิตต์เลยจับแขนเสื้อน้องแทน

ปัดรถเกือบหัวใจวายกลางถนน แต่...ต้องปกป้องพี่เขาก่อน พอข้ามมาได้ครึ่งทางปัดรถก็จะอ้อมไปบังรถอีกข้าง แต่อชิตต์ส่ายหน้า คราวนี้เขาควรดูให้น้องบ้างแล้วก็กระตุกแขนเสื้อพาข้ามมาอีกฝั่ง

“กินที่ร้านหรือส่งกลับบ้านครับ” เด็กหน้าร้านทักลูกค้าทันที

“กลับบ้านครับ” อชิตต์ก้มหน้าก้มตาตอบ ก่อนจะรับเมนูที่

อีกฝ่ายยื่นมาให้

“บ้านปัดรถอยู่กันกี่คน”

“มีพ่อแม่ปัดรถ น้องชาย แล้วก็พี่แม่บ้านอีกสองคน”

“จั้น...หิ้วบัวลอยกลับไปฝากคุณแม่ด้วยนะ”

“เอ๋อ...”

“ไม่ต้องปฏิเสธ แทนค่าน้ำมันที่ขับมาส่งพี่ไง”

“อ่า...ครับ”

“คุณแม่กินอะไร”

“น้ำขิงครับ”

“น้องล่ะ”

“กินตีนครับ เอ๊ย...นมสดมั้งมันล่ะ”

“คุณแม่ล่ะ”

“น้ำขิงครับ”

“พี่แม่บ้านล่ะครับ”

“นมสดครับ”

เมื่อถามครบแล้วอชิตต์ก็ส่งไปที่เดียว ปัดรถยิ่งหลงคุณพระเอก เข้าไปอีก ทำไมเธอถึงใส่ใจคนรอบข้างได้ขนาดนี้ เธออย่ามาทำให้

ตกหลุมลึกลงไปเรื่อย ๆ ได้หรือเปล่า เพื่อละเมอแล้วก็มองหน้าพี่เขา
ไม่วางตาจนได้สังเกตเห็นว่าที่มุมปากพี่เขาเลอะอะไรวางอย่าง จะให้
พระเอกอันดับหนึ่งของเมืองไทยเสียภาพลักษณ์ไม่ได้ ปันณ์เลยขยับ
เข้าไปใกล้แล้วชี้ที่มุมปาก

อชิต์ทำหน้างเล็กน้อยก่อนจะพยายามใช้หลังมือป้าย แต่...มัน
ก็ไม่สำเร็จ

“ขอโทษนะครับ” ไม่รู้พี่พระเอกซีริสท์ที่ไหนเข้าถึง ปันณ์เลยมี
ความกล้าที่จะใช้นิ้วโป้งเช็ดมุมปากให้อชิต์

ไอ้ไป พี่มีมสินพระเอกซีริสท์โรแมนติกแล้ว!

อชิต์เอียงหน้าหลบทันที แวตใจดีเปลี่ยนเป็นขุนมัวเล็กน้อย
แล้วมองปันณ์นิ่ง คนที่ดีตกอยู่ในความคิดตัวเองรับรู้ได้ถึงบรรยากาศ
ที่เปลี่ยนไปก็สงบลง หลังคอกเขาเย็นเยือกเพราะรู้สึกได้ว่าเดินหมาก
ผิดไปแล้ว

“พี่ครับ ปันณ์ขอโทษ พอดีปันณ์เห็นว่ามันเลอะเลยจะเช็ดให้”

อชิต์ระบายนมหายใจ เป็นเพราะยังไม่เข้าใจอาการของตัวเอง
เหมือนกันเลยไม่รู้จะต้องตอบกลับอย่างไร พอดีพนักงานเอาถุงขนม
ที่สั่งไว้มาให้ เลยรีบจ่ายเงินแล้วยัดของใส่มือปันณ์

“เดี๋ยวพี่กลับแท็กซี่เอง ปันณ์เอาบัวลอยกลับบ้านไปนะ”

ปันณ์เหมือนคนที่อยู่กลางทะเล แต่อ้าปากก็สาลักน้ำจันท
ไม่ได้ ได้แต่มองตามร่างของอีกฝ่ายที่เดินไปโบกเรียกรถแล้วก็หายไป
อย่างรวดเร็ว

Chapter 4

เสียงเครื่องยนต์ควาซากินินจาดังเข้ามาในบ้าน แต่วันนี้มันฟังดูหงอยๆ ไม่บิดเครื่องว่าเร็งเหมือนเช่นทุกที เกสราที่นั่งดูคลิปหมาคอร์ก็อยู่ถึงกับต้องวางไอแพด แล้วเดินไปปรับแปดคนที่ที่หน้าบ้าน

“หิวอะไรมาเยอะเยอะครับ” เกสราทัก

“ว่าที่ลูกสะใภ้แม่เขาฝากมาให้”

“ไปเดตกันมาหรือจ๊ะ” คนเป็นแม่ยิ้มแยมแล้วรีบเข้าไปช่วยรับของ

“เดตอะไรแม่! ไล่ปิดถั่มันเพื่อเจ้อ เขานึกว่ามันเป็นเมสเซนเจอร์ส่งของหรือเปล่า เลยฝากไปซื้อนะ”

“เหี้ยไป!”

“ปิดถั่มัน! พุดไม่เพราะ” เกสราดู

แปดคนน้องรีบเข้ามาทำหน้ายียวน ปิดถั่มันยกมือขอโทษแม่ แล้วแยกเขี้ยวให้น้องชายก่อนจะเดินไซ้ดไซ้เซเข้าไปฟุบหน้าลงกับโต๊ะอาหาร

“ไป~ กูอกหัทวะ เอาเหล้ามาดี”

“เมื่อกี้คุณยังด่าผมอยู่เลย ใช้งานอีกแล้ว”

“ผมพี่คุณนะครับ ไปเอามาเร็ว ๆ!”

“วัยรุ่น อารมณ์ขึ้นลงไวจริง” เกศราสายหน้าพลางเดินไปที่เคาน์เตอร์เครื่องดื่มหาอะไรให้ลูกชายดื่ม ใส่แก้วเรียบร้อยก็ยื่นให้ไปเอาไปประเคนพี่ชาย

“ขอบใจมึงมากนะไอ้น้อง” ปิณณ์รับมาแล้วก็ยกขวดไม่ดื่มหลืมตาหมดแก้วก็วางกระแทกกับโต๊ะแรง ๆ

“เหล้าแรงจังวะ ดี! จะได้เมาไว ๆ”

“แรงก็เหี้ย เมาก็มั่ว แม่อุณนมร้อนให้มึงครับไอ้พี่”

“อ้าวเหรออ”

“ไหวมัยวะ เห็นไอ้เสื่อไลน์มาบอกว่าเจอคุณมึงที่หมูกระทะเจ้าเบิ้ล ไปกับพี่ที่ฝึกงาน... พี่อชิต์เหรออ” ชื่อหลังไปกระซิบกระซาบกับแฝดให้ได้ยินกันแค่สองคน

“เู๊”

“เฮ้ย แก้ว! ไปไปมาไปกินหมูกระทะกับพระเอกดังได้วะ หมาน้อยมึงเห่าดังอยู่เหมือนกันนา เครื่องบินเล็กวงเล็บมารับมึงแล้วเหรออ” ปิณณ์ระบายลมหายใจยาว “ไปเอานมมาให้กูอีกแก้ว แล้วกูจะเล่า”

“ปึก!”

แม่ยกบัวลอยนมสดมาเสิร์ฟพอดี ปึกก็เลื่อนไปไว้ตรงหน้าพี่ชาย

“ขอบคุณครับแม่”

“กินของหวานเข้าไปลูก เดียวก็มีความคิดดี ๆ นี่ทะเลาะกันมาหรือไง”

“ปิณณ์เป็นเด็กไม่ตื๊อนิดหน่อย พี่เค้าคงโกรธ”

“ไอหยา! รุ่นพี่เสียด้วย ลูกแม่ร้ายจริง ๆ”

“ครับ วันนี้อายุแต่อีกนิดรอแระ” ไปเสริมแม่ เลยโดนปิณณ์ตีตหน้าผากเข้าให้

“แม่! ไปโดนแกล้งอีกแล้ว”

“จะคุยกันสองคนพี่น้อง หรืออยากให้แม่อยู่ด้วย”

สองแฝดซุสองนิ้วพร้อมกันโดยไม่ได้นัด เกสรฯเข้าใจความหมายทันที เธอโบกมือแล้วเดินกลับไปดูคลิปลูก ๆ ที่แท้จริงดีกว่า ใ้อพวกเด็กเก็บมาเลี้ยงนี่ปล่อยไปเถอะ...มะตุ่ม มะพร้าว มะปราง มะม่วง มะยม ของหม่าม่าน่ารักดูย่นุ้ยที่ซูดดด

“แม่ไปแล้ว พี่มิ่งเล่าสักที”

“ก็วันนี้หลังแดดหมุกระทะเล...”

“แดดเลยนะ มิ่งก็พูดไป”

“น้องมิ่งอย่าซัดสิครับ”

“อะ...ต่อ ๆ”

“นี่แหละ ภูเห็นอะไรเลอะที่ปากพี่อชิต์ วิญญาณพระเอกซีรีส์ที่แม่ชอบดูก็เข้าถึง เอานิ้วโป้งไปปาดมุมปากเข้าให้ โดนมองตาเขียว แล้วก็หนีภูขึ้นแท็กซี่กลับบ้านไปเลย”

“ซีเลียว่า~ มิ่งก็หาทำนะไอพี่”

“แล้วทำไมในซีรีส์ทำแล้วมันมีละของสีชมพูขึ้น นางเอกตกหลุมรักพระเอกวะ”

“เพื่อคุณลิมนะครับคุณปณณ์ พี่อชิต์นะเขาเป็นพระเอก ส่วนมิ่งไ้อู่กหมา เहांแง่ว ๆ เค้าคงคิดว่ามิ่งโคตรลามปามอะ แล้วเพิ่งเจอกันสองวัน เอาความกล้าที่ไหนไปเซ็ดปากให้เค้า”

“มันรู้สึกไม่ดีเหรวะ”

“มิ่งเงยหน้าขึ้นมาปณณ์ เดียวคุณผมสาธิตให้ดู”

แฝดพี่เงย แฝดน้องจ้องตา แล้วก็ใช้ฝ่ามือประคองหน้า เอานิ้วโป้งปาดตรงมุมปาก

“ก็ใจสั้นอยู่น่า~” ปณณ์พึมพำ “แต่พอเป็นหน้ามิ่งก็รู้สึกอยากต่อย เป็นเหยี่ยวเนี่ยมาแตะเนื้อต้องตัวกู”

“ก็ไม่ใช่ไอพี่ แล้วมิ่งไปทำแบบนี้กับคนที่เพิ่งรู้จัก ไมโดนแจ้ง-ความว่าลวนลามในที่สาธารณะก็บุญของแม่แล้ว ที่ไม่ต้องไปจ่ายเงิน

ค่าปรับให้มึง”

“ก็ไม่เท่าแล้วตอนนี้ ร้องเองแทน”

ไปฟังพี่ชายรำฟิ่งแล้วก็หัวเราะหึ ๆ

“แล้วมึงเอาไงต่อ”

“กูเหมือนปีนขึ้นไปได้อีกหนึ่งชั้น แล้วก็ตกลงมาอีกหลายชั้น แต่มาขนาดนี้แล้วก็ยอมแพ้ไม่ได้มั้งวะ ต้องจับต่อ”

“เป็นหมามีอุดมการณ์”

“กูรักของกูมาตั้งแต่มอสอง”

“นานแท้ แต่ไม่มีอะไรก้าวหน้า สงสารเค้านะคะคุณกิตติ”

“กิตติฟ่อง!”

“พอกุญชิต พอมึงด้วยครับพี่”

“ไป ใช้จังหวะที่กูต้องเจียดเวลาฮิลหัวใจไปตบมุกโปะโปะกับมึงเหวอ”

“ขริมเลยพี่กู...ผมว่าหาตัวช่วยเถอะคุณ คุณเป็นคนเดียว ผมไม่น่าได้พี่สะใภ้ ดีไม่ดีต้องมานั่งตม่น้ำไบบวบกให้ด้วยอีก”

“แล้วใครจะช่วยผมได้ครับคุณไป”

“เข้าทางผู้จัดการมัยละ หน้าตาอู้ง ๆ อย่างเราสองคนน่าจะได้รับความน่าเอ็นดูจากสาวรุ่นพี่อยู่นะ คุณแม่ดี จะดียิ่งดีไม่ลงเลย”

ปัดถ์เล็กคิ้ว มันไปมันหน้าขนาดนี้มาจากไหนวะไอ้น้อง แต่เพื่อทางรอดเดียวที่มี ลูกหมาตัวนี้ไปร้องงัด ๆ อ้อนพี่มะขามหวานก็ได้

“จะได้ผลจริงเหวอวะ เขาไม่ด่ากูเปิดเบิงนะ?”

“มึงลองทำหน้าที่อู้งไปด้วยเวลาพูด กูว่าเกินต้าน ไม่มีใครทนไหวเหวอ”

แฝดคนพี่รีบเปิดโอจีของอชิต์ ตรงโพรไฟล์ด้านบนเขียนเบอร์ผู้จัดการไว้เสร็จสรรพ เขาจดแล้วก็รีบโทร. ออก รอไม่นานเสียงปลายสายที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

แล้วมันเห็นหน้าตรงไหนล่ะไอ้ไป หลอกกูอีกแล้วน้องเวร

‘สวัสดิ์ค่ะ มะขามหวานผู้จัดการของมิ่งเมืองและชินอชิต์พูดค่ะ’
 ‘พี่มะขามหวาน ผมปณณเอนะครับ’

ปลายสายเจียบไปนิดคงจะคิดว่าปณณเอนั้น ปัญหาปวดสมอง
 หรือเปล่าเอ่ย

‘อ้อ น้องปณณ เด็กในสังกัดคนใหม่ของเจ้านั่นเอง’

‘ไม่ใช่ครับ ผมปณณ เด็กฝึกงานในกองคุณหมอเหินเวหา ที่ซี
 มอเตอร์ไซค์ไปส่งพี่อชิต์ใจ’

‘ครับลูก’ มะขามหวานแทบวิต เด็กไม่รับมุกเลย ‘มีอะไรหรือ
 เปล่า หรือเกิดอะไรขึ้นกับอชิต์!’

‘ไม่ใช่ครับพี่ แต่ก็เกี่ยวกับพี่อชิต์นิดหน่อย เอ่อ...ก็ไม่นิด’

‘เข้าเรื่องเลยครับลูก’

‘คือพี่อชิต์น่าจะโกรธปณณ’

‘อ้าว โกรธกันเรื่องอะไร อชิต์ไม่เห็นบอกอะไรพี่เลย’ มะขาม-
 หวานเริ่มตั้งใจฟังแล้ว

‘ผมเอามือไปโดนมุมปากพี่อชิต์’

‘ต่อยพี่เขาหอรอลูก เฮ้ย...มีอะไรทำไมไม่ค่อยพูดค่อยจากันล่ะ!’

‘ใจเย็นก่อนครับ ไม่ได้ต่อยกัน แต่ผมเอานิ้วโป้งขีดคราบและ
 ที่ปากให้พี่อชิต์ แบบพระเอกในซีรีส์อะครับ กะว่านางเอกต้องตะลึง
 เขินม่วน แต่ปรากฏว่าพี่อชิต์โมโห ขึ้นแท็กซี่กลับบ้านไปเลย’

‘พี่ต้องปวดหัวตรงประโยคไหนก่อนดีวะเนี่ย’

‘พี่มะขามหวานต้องช่วยปณณนะครับ’

‘จะให้พี่ช่วยอะไร’

‘ผมชอบพี่อชิต์’

‘เขาก็ชอบอชิต์กันทั่วบ้านทั่วเมือง’ มะขามหวานหน้าร้อน
 ไปหมดแล้ว พยายามปฏิเสธตัวเองว่าไม่จริง

‘ผมชอบมาตั้งแต่มอสอง รักพี่เขาคนเดียวมาตลอด ผมขอ
 อนุญาตพี่มะขามหวานจีบพี่อชิต์นะครับ และก็ขอให้พี่ช่วยแนะนำผม

ด้วยนะครับ’

‘อยากได้ยามเลย’

‘เดี๋ยวผมซื้อไปให้ พี่อยู่ไหนครับ’

มะขามหวานถอนหายใจยาวมาตามสาย ‘เรื่องแบบนี้พี่ไม่ได้ห้ามอชิต์หรอกนะ ต้องให้เขาตัดสินใจเอง’

‘ครับ ผมจะค่อย ๆ เข้าไปอยู่ในหัวใจพี่อชิต์ให้ได้’

วัยรุ่นนี้มีมนร่อนแรงจริงโว้ย ผู้จัดการตราตบเข้าขาด เธอรู้สึกถูกชะตาเจ้าเด็กปัดถ์แล้ว เป็นรายแรกที่มาขออนุญาตกันตรง ๆ อชิต์ก็อายุไม่น้อย มะขามหวานเองก็อยากให้คนที่รักเหมือนน้องชายได้มีคนดี ๆ มาดูแล

แต่พอมาพิจารณาดี ๆ ใต้น้องปัดถ์ยังเรียนไม่จบเลยไม่ใช่เหรอ เนี่ย จะรอดมั๊ยไอ้ลูกหมา สงสัยแม่ต้องลงแรงช่วยแล้วละมัง

‘เอาเป็นว่าพี่ไม่ขวาง แต่ถ้าจะให้ช่วยแบบออกหน้าออกตามาก อชิต์เขาคงไม่ชอบใจหรอก ค่อย ๆ เนียนเข้าไปอยู่ในหัวใจพี่เขาเถอะนะ พี่จะคอยดูอยู่ใกล้ ๆ’

‘ขอบคุณครับพี่มะขามหวาน เอ่อ...ว่าแต่ผมขอตารางงานพรุ่งนี้ของพี่อชิต์ได้มั๊ย พี่เขาไม่ได้เข้ากอง ผมก็ไม่รู้จะไปง้อพี่เขายังไง’

‘อชิต์ต้องรู้แน่กว่าพี่บอก’

‘งั้น...ผมรอเจอพี่เขาวันมะรืนก็ได้ครับ’ ปัดถ์ใส่จิ้งหვეเสียดเครื่อง ๆ ลงไปหน่อยหนึ่ง

‘ร้อนใจมากเหอครับลูก’

‘ครับ’

หน้าหมาหงอยลอยมาเลย มะขามหวานหักใจบอกซื้อสตูดิโอที่จะไปถ่ายโฆษณาพรุ่งนี้ ‘ปัดถ์ก็ไปแบบบังเอิญเจอแล้วกันนะ แต่เรามีฝักงานไม่ใช่เหอ’

‘ถ้าเลิกไม่ทันกองของพี่อชิต์ ปัดถ์คงแวะไปหาพี่เขาที่คอนโด’

‘ใจมันถึงจริง ๆ มั่นรูกไม่หยุด’

‘ก็หวังว่าคนทางนั้นเขาจะเห็นใจผมนะครับ’
 มะขามหวานเงินจนบิด นี่เธอหลุดมาอยู่ในบทหนังรักหรือยังเ
 อะ!

ฝ่ายอชิตก็ไม่ว่าทำไมตัวเองถึงโกรธได้ขนาดนั้น หลังจาก
 เขาสงบอารมณ์อยู่ในยานพาหนะสี่เขี้ยว-เหลืองสักพักก็เริ่มได้สติ เป็น
 เพราะความดั่งของเขาเหวอ เด็กหน้าใหม่ ๆ ถึงอยากเข้ามาตีสนิทแล้ว
 ใต้เต้าขึ้นไปยืนบนที่สูง ย้อนไปเมื่อสมัยเขาเพิ่งดั่งเป็นพลุแตกใหม่ ๆ
 เหตุการณ์คล้าย ๆ กันนี้ก็เคยเกิดขึ้น ดารารุ่นพี่ที่อยู่ในวงการมาสักพัก
 แต่ชื่อเสียงไม่มากพอก็เข้ามาในรูปแบบของพี่ชายที่แสนดี จัดฉากให้
 นักข่าวได้รูปไปลงแล้วก็กลายเป็นกระแสขึ้นมา โชคดีที่เมื่อดั่งสนใจ
 อีกฝ่ายก็ให้สัมภาษณ์ว่าเป็นการเข้าใจผิดกัน อชิตจึงบอกมะขามหวาน
 ไม่ให้เอาเรื่องต่อ

“แต่น้องมันก็ไม่ได้อยากจะเข้าวงการนี้หว่า” อชิตพิมพ์

พอลกลับถึงคอนโดได้สักพัก เขาเห็นข้อความที่ปณณส่งมาถาม
 ว่าถึงหรือยังก็ตอบไปสั้น ๆ เพียงแค่ว่า เด็กนั้นส่งสติ๊กเกอร์หมายิ้ม
 ใจ ๆ มาตัวหนึ่งแล้วก็เงียบหายไป อชิตก็ไม่อยากจะใส่ใจเรื่องนี้มากนัก
 แต่แวตากับหน้าเศร้า ๆ เหมือนลูกหมาโดนดุของปณณก็ยังคงติดแน่น
 เหลือเกิน เขาเลยตัดสินใจไปอาบน้ำให้สมองโล่งหน่อย แล้วเอาเวลา
 ไปคิดเรื่องอื่นดีกว่า

หลังจากสบายตัวจากน้ำอุ่นและกลิ่นหอมจากน้ำยาปรับผ้านุ่ม
 ที่ติดอยู่ในชุดนอน ดารานุ่มก็เดินไปหยิบบทภาพยนตร์เจ้าปัญหา
 ที่หน้าปกสีแดงมาเปิดอีกครั้ง

“...มองอีกฝ่ายด้วยสายตาลังรัก กระเจินเข้าสู่อ้อมกอดกันและ
 กันอย่างหวาดระแวงว่าจะมีใครมาเห็น แต่ก็ไม่สามารถหักห้ามความ
 ปราณนาในใจได้ ก่อนจะ...”

อชิตทวนประโยคแล้วส่ายหน้า บทภาพยนตร์ที่เต็มไปด้วย

ความรู้สึกเข้ายวนและลึกลับ มันช่างต่างจากบทคุณชาย คุณหมอมัณพนากรที่เขาเล่นจนคุ้นชินลิบลิบ แล้วไหนจะดารานำจากช่องงกอีก ผู้กำกับมากฝีมือที่ขึ้นชื่อเรื่องความละเอียดทางอารมณ์ของตัวละคร อชิตู้สึกเครียดขึ้นมาในทันใด

“มันต้องทำยังไงล่ะเนี่ย สายตาคำลังรัก”

เขาลุกไปยืนหน้ากระจก สูดลมหายใจลึกๆ ทำสมาธิและลองสวมตัวละครเข้ามาในตัวเองซ้ำๆ จากนั้นก็มองตรงไปในกระจก ส่งสายตาคำลังรักให้ตัวเอง จินตนาการว่าภาพสะท้อนในกระจกเป็นพระเอกที่ต้องเล่นคู่กัน แต่ก็ไม่สำเร็จ ต้องยอมแพ้ในที่สุด

“พຽ່ງนี้เจอเมืองค้อยไปปรึกษาดู” ดาราหนุ่มเอ่ยถึงเพื่อนร่วมสังกัดที่มีฉายานักรัก

อชิตู้เก็บบทภาพยนตร์ก่อนจะขึ้นเตียงนอน เขาหยิบโทรศัพท์มาดูอีกครั้ง มะขามหวานแคบออกว่าจะมารับकि์ไม่ง ส่วนอีกไลน์เป็นของบัณณ์

Punn : *พื่ออชิตู้ฝันดิเนะครับ พຽ່ງนี้้อยากกินอเมริกาโนน้ำส้มเหมือนเดิมมัย ให้บัณณ์ไปส่งให้เนะครับ*

อชิตู้หลุดยิ้ม ใส้เด็กนี้ก็ขยันชวนคุยจิงนะ เขานึกถึงสตูดิโอที่ไปถ่ายโฆษณา มันอยู่คนละทางกับโรงพยาบาลกองถ่ายที่บัณณ์ฝึกงาน

AS : *พຽ່ງนี้พี่มีงานที่อื่นครับ*

Punn : *บัณณ์รู้ เห็นในตารางถ่ายแล้ววว่าพຽ່ງนี้พี่ไม่เข้า บัณณ์เลยจะไปส่งให้ก่อนที่คอนโดก็ได้*

AS : *ไม่ต้องมาครับ พี่นอนแล้วนะ*

Punn : *ครับ*

ชิมเหมือนหมา...ให้รู้ไว้ว่าเป็นนิยามของปณณิในตอนนี่

รุ่งเช้าอชิต์แต่งตัวเรียบร้อยก็ลงมารอมะขามหวานที่ลือขบปี

คอนโด เห็นซีอาร์วีคันดีคันเดิมกลับมาแล้ว เขาก็เดินไปขึ้นรถ

“คอแห่งนี้้อ...อยากได้อเมริกาโนน้ำส้มสักแก้ว” หญิงสาวพิมพ์

“ครับ?”

“ก็กาแฟร้านแม่ น้องปณณิไง อร่อยออก เสียขายวันนี้ไม่ได้เข้า
กอง เลยอดกิน”

“พุงนี่ก็สั่งปณณิสิครับ”

“พี่ไม่รู้จะติดต่อน้องมันยังไง อชิต์มีไลน์น้องปณณิไหม๊ย สั่งให้
หน่อยสิ”

“ไว้คืนนี้ผมสั่งให้”

“สั่งเลย เดี่ยวก็ลิ้มอีก”

“ครับ”

AS : พุงนี่กาแฟสองแก้วนะครับปณณิ พี่หวานกินด้วย

Punn : ครับ

Punn : พี่ออกไปทำงานแล้วเหรออ

AS : ครับ

Punn : มีกาแฟหรือยังครับเข้านี้

AS : ที่สตูฯ คงเตรียมให้แล้วครับ

Punn : ที่จริงปณณิซงไว้แล้วสองแก้ว จ้งปณณิไม่ต้องเอาไปส่ง

เนอะ

อชิต์ถอนหายใจ “ดี้อจริง ๆ”

“มีอะไรเหรออ” มะขามหวานถาม

“ปณณิซงกาแฟไว้แล้ว แต่เราสองคนไม่ได้ไปกองถ่ายไงพี่”

“ให้เอามาให้ที่สตูดิโอ ออยากกินอะ หายากนะไอ้อเมริกาในน้ำส้มที่อร่อยๆ เนี่ย”

“สตูดิโอไกลจากกองนะ เดี่ยวน้องเข้างานสายจะโดนพี่นุ่นดุหรือเปล่า”

“เดี๋ยวพี่โทร. ไปบอกให้ว่าพี่วานน้องไปซื้อของ จบนะ บอกน้องไปฉนั้นไปเจอกันที่สตูดิโอ”

AS : พี่หวานบอกให้เอาไปส่งที่สตูดิโอ ครับ

Punn : ปัดฉนั้นไปเดี๋ยวนี้เลยครับ

อชิต์นึกภาพตาม สงสัยปานนี้ยิ้มแก้มแตก หางหูหายตกแล้วมั้ง แล้วเขาก็เปลื่อยิ้มออกมาเสียได้ เรื่องที่เขาโกรธเมื่อวานก็ดูไร้สาระ ไม่น้อย อาจเป็นเพราะตกใจมากกว่าที่อยู่ๆ ก็มาถึงเนื้อถึงตัวกันขนาดนั้น

มะขามหวานเปิดเพลงเบาๆ ขณะขับรถ แต่เป็นเพลงที่อชิต์ต้องขมวดคิ้ว

มันเป็นเพลงสุนทราภรณ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพรหมลิขิตที่ดลบันดาลให้คนสองคนมาเจอกัน

“พี่ฟังเพลงแนวนี้ด้วยหรือครับ”

“ความหมายดีน่า ลองตั้งใจฟังดูดี ๆ แล้วเราก็จะสามสิบแล้วนะ อชิต์ คิดว่าพรหมลิขิตพาใครมาเจอกับบ้างหรือยัง” เธอพยายามหยอดช่วยเจ้าลูกปัดฉนั้นเต็มที

อชิต์ส่ายหน้า “ไม่นะครับ วัน ๆ ผมก็ไปแค่งองถ่ายกับเจอหน้าพี่ จะได้เจอใครล่ะ”

ก็ในกองถ่ายนั้นแหละ ที่มีลูกหมาพยายามเข้ามาเล่นด้วย แต่ดูท่าพ่อพระเอกของเราจะไม่รู้ตัวเลย มะขามหวานอ่อนใจ เธอจะช่วยเจ้าหมาน้อยอย่างไรดีเนี่ย